

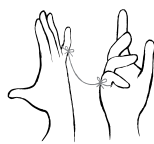

จอม
อหังการ
ผู้²นี้คือ
สุ²ามี²ชัย
他定有²过人²之处
3

เทียนหฺรูอวี่ 天如玉 เทียน
หน่านอู๋อิงซิน แบล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ หลังจากติดตามความรักของอดีตุ๋สาวมีภรรยา
ที่กำลังกลับมาสานสัมพันธ์กันอีกครั้ง จนก่อเกิดเป็นความรักผลิบานอัน
น่าอัศจรรย์ในใจไวใจ ยิ่งได้อ่านก็จะยิ่งได้รู้ถึงอดีตที่ซ่านจนเก็บซ่อนไว้หลายปี
แท้จริงแล้วเหล่านักโทษอุกฉกรรจ์ทั้งแปดสิบสี่คนคือผู้ได้บังคับบัญชาเก่า
ของซ่านจง เป็นทหารทัพพลูหลงที่มากความสามารถ และทหารส่วนใหญ่
ยังคงสาบสูญอยู่ที่นอกด่าน

จางซุนเสินหวังเมื่อเข้าใจอดีตของซ่านจง จากนั้นก็ให้เขาได้พิสูจน์
ตนเองต่อหน้าบิดามารดาของนาง รวมถึงสะสางความผิด แดงไข
ความจริงแก่ฝ่าบาท นางก็ได้แต่เฝ้ารอเขาอยู่ที่ฉางอัน รอเวลาที่นางจะได้
แต่งงานกับเขาอย่างยิ่งใหญ่ แต่ก่อนนั้นกลับมีผู้ไม่หวังดีปล่อยข่าวลือ
เรื่องที่สุดจุลจางซุนมีตำราที่เกี่ยวกับภูเขาและแม่น้ำ!

ไม่เพียงแต่คู่หลักเท่านั้น ในเล่มนี้ยังมีคูรอนำสนใจอย่างคุณชาย
จางซุนชินกับแม่นางซ่านอิงผู้ห้าวหาญด้วยคะ ทำยสุดความรักของคู่หลัก
คูรอนจะมีบทสรุปเช่นไร ปัญหาทุกอย่างจะได้รับการคลี่คลายหรือไม่
เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ซานจงโน้มร่างเข้ามาชิด คลอเคลียเข้าหาริมฝีปากของนาง "เรื่อง
ของข้ามอบให้ข้า เรื่องของเจ้าก็มอบให้ข้าเช่นกัน..."

จางซุนเสินหรงพูดไม่ออกอีกหน เพราะปากถูกเขาปิดกั้นทั้งหมด
"อาหรง!" จางซุนชินร้องเรียกนางอยู่ไกลๆ

ริมฝีปากซานจงดูตึงบดขยี้ริมฝีปากนางพลางหัวเราะเสียงแผ่ว
"น่าจะยังอีกสักสิบกว่าก้าว"

ลมหายใจของเขาโอบล้อมจางซุนเสินหรง มือของนางก็วางอยู่บน
เอวเขา ลูกคำโดนแผ่นหนังแข็งๆ ที่เป็นเกราะเอว เขารู้สึกได้จิ้งจับสองมือ
ของนางเอามาไว้ที่ด้านหลังเอว สองมือของนางจึงกอดเอวสอบกระชับ
ของเขาไปโดยสมบูรณ์ ลมหายใจก็เริ่มสับสนขึ้น "ยังเหลืออีกกี่ก้าว"

"ข้าจูบเจ้านานเท่าไรก็ยังอีกเท่านั้น"

•

แนะนำตัวละคร

- * **จ่างซุนเสินหวง** บุตรสาวคนเดียวของจ้าวกั้วกงแห่งฉางอัน มีความสามารถพิเศษในการอ่านและตีความแผนที่โบราณของบรรพบุรุษ เป็นดั่งบรรพชนน้อยของสกุลจ่างซุน เคยแต่งงานกับชานจงก่อนแยกทางกันไป
- * **ชานจง** บุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกของสกุลชานแห่งลั่วหยาง มีความเป็นขบถต่อจารีตประเพณี นิสสัยปล่อยตัวเสเพล ไม่สำรวม
- * **จ่างซุนซิ่น** พี่ชายของจ่างซุนเสินหวง รักและตามใจน้องสาวทุกอย่าง นิสัยอ่อนโยน เชื่อฟังบิดามารดา เป็นรองเสนาบดีของกรมโยธา
- * **ชานอิง** ญาติผู้หนึ่งร่วมตระกูลของชานจง ชอบแต่งกายปลอมเป็นบุรุษ ห้าวหาญเกินสตรีทั่วไป
- * **เฉยเซ่ายง** พี่รองสกุลเฉย ญาติผู้พี่ของจ่างซุนเสินหวง เป็นผู้ช่วยราชเลขาธิการ แอบหลงรักจ่างซุนเสินหวง
- * **เฉยหยวนหลิ่ง** พี่ใหญ่สกุลเฉย พี่ชายแท้ๆ ของเฉยเซ่ายง เป็นสหายสนิทกับชานจง

87

ข้างซุนเสินหรงตะลึงงันไปชั่วขณะ เห็นสายตาเยือกเย็นของเขา
 อยู่บนม้าที่กำลังวิ่งอย่างรวดเร็ว ก็ตัดใจหลับตาแล้วกระโดดออกไปทันที
 เกิดเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น รถม้าพลิกคว่ำลงไปในห้องน้ำแล้ว

"ตงไหล ทำให้ม้านี้!" เป็นเสียงของซานจง เขาแทบจะกระโดดลง
 จากม้าตรงๆ แล้วพุ่งลงไปในน้ำทันทีโดยไม่หยุดแม้เพียงชั่วขณะ

ทันทีที่ศีรษะข้างซุนเสินหรงโผล่พรวดขึ้นมาจากน้ำก็หอบหายใจ
 เอาอากาศเข้าไปเฮือกใหญ่ ก่อนถูกแขนคู่หนึ่งจับเอาไว้อย่างมั่นคง
 แล้วลากนางไปที่ด้านข้างเพื่อเลี้ยงม้าที่กำลังดิ้นรนหลบหนีสะเปะสะปะ

ข้างๆ มีเสียงน้ำดังตุ้มตามขึ้นหลายครั้ง ตงไหลที่ควบม้าตะบึงมาถึง
 ก็กระโดดลงน้ำมาแล้ว และพาคนเข้ามาจัดการกับม้าที่กำลังปั่นป่วน
 ไม่สงบเพราะถูกรถม้าถ่วงลากจนจมลงไปให้สงบนิ่งลง

หัวใจข้างซุนเสินหรงเต้นแรงไม่หยุด เมื่อเห็นใบหน้าของซานจง

อยู่ตรงหน้า เขาตัวเปียกโชกไปครึ่งร่างขณะตั้งนางขึ้นมา แล้วก็กอดนางเอาไว้แน่นด้วยแขนเพียงข้างเดียว "ไม่เป็นไรแล้ว"

จางซุนเดินทรงหอบหายใจพลางพยักหน้า นางอุกกลมพัดจนหนาวสั่นไปทั้งร่าง

เนื่องจากม้าของซานจงเป็นม้าศึกที่ถูกฝึกอยู่ตลอด จึงยืนตะกุกตะกายดินอยู่ด้านข้างอย่างปกติดี เขาเข้าไปจูงม้า บิดชายชุดที่เปียกโชกคราหนึ่ง จากนั้นก็อุ้มจางซุนเดินทรงขึ้นไป แล้วพลิกตัวตามขึ้นไป กระตุ้นม้ามุ่งหน้ากลับเข้าเมือง

"เมื่อครู่เจ้าจงใจไปที่แม่น้ำหรือ" ระหว่างทางเขาถึงได้ถามด้วยเสียงเหนื่อยหอบ

จางซุนเดินทรงที่ลมหายใจยังไม่สงบจึงตอบอ้อมค้อมหนึ่ง "มีแต่ที่นั่นที่สามารถกระโดดได้"

ซานจงถึงกับหัวเราะออกมา "มีแต่เจ้าเท่านั้นจริงๆ"

มีแต่นางเท่านั้นที่มีความกล้าเช่นนี้ แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ ขณะที่ถูกเขาก็ยังโอบแขนรัดนางเอาไว้แน่น

ที่ประตูเมือง ขบวนของจ้าวจิ้นเหลียนที่มาส่งคนยังคงรออยู่ทั้งขบวน พอเห็นพวกเขากลับมาแล้วถึงค่อยโล่งอก

"จงจิววางใจเถอะ คนถูกจับได้แล้ว แอบซ่อนอยู่ใกล้ๆ ประตูเมืองนี้เอง น่าจะรู้ว่าวันนี้ทัพถานโจวจะออกเดินทางจึงรอโอกาสอยู่ ข้าสั่งให้เอาตัวพวกมันไปคุมขังที่คุกใหญ่แล้ว"

ซานจงเพียงผงกศีรษะเล็กน้อยเท่านั้น หน้าเขียวล้ำถ่มถึงนักโทษหลบหนีกลุ่มนั้นน้อยมาได้คิดจะหนีรอดแม้แต่คนเดียวเขียว "ใช้กฎอัยการศึกต่อไป ไล่จับจนกว่าจะหมด!"

เมื่อได้ยินคำสั่งของเขา บรรดาทหารโดยรอบก็ขานรับเสียงดัง
เขาจับเสื้อคลุมกันลมมาจากมือจู่รู่ยที่วิ่งเหยาะๆ เข้ามา แล้วนำไป
ห่อหุ้มร่างจางซุนเสินทรงอย่างมิดชิด

จางซุนเสินทรงขดตัวอยู่ในอ้อมกอดของเขา รู้ตัวดีว่าเวลานี้ตนเอง
มีสภาพกระเซอะกระเซิงปานใด แต่ยังคงรักษาภริยาท่าทางให้สงบนิ่งอยู่
"ท่านผู้ว่าการวางใจได้ ทำให้ต้องแตกตื่นไปเปล่าๆ เทียบหนึ่งแล้ว"

จ้าวจิ้นเหลียนจงใจไม่มองให้มาก แล้วยกมือขึ้นทำท่าเชิญ
"เชิญรีบกลับเร็วหน่อยดีกว่า" พลังแอบทอดถอนใจไปด้วย สมกับเป็น
คนที่จงจวินให้ความสำคัญจริงๆ เห็นที่คงมีแต่นางที่ขณะเผชิญกับ
ศึกสงครามหรืออันตรายล้วนยังคงสามารถสงบนิ่งเยือกเย็นได้เช่นนี้

กลับมาถึงจวนพักขุนนาง ท้องฟ้าก็เกือบจะมีดลงแล้ว
พอเข้าประตูใหญ่ไป ถึงนับได้ว่าอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดของ
จางซุนเสินทรงกลับมาเป็นปกติ

ซานจงตวัดตาลจากหลังม้าแล้วพานางเดินเข้าจวน ก้าวเดิน
ไม่หยุดตรงไปที่ห้องหลัก

กวางหยวนวิ่งเหยาะๆ มาจากระเบียง ในมือถือของบางอย่างอยู่ด้วย
พอเห็นสภาพของพวกเขา ก็ตะลึงงันจนลืมจุดประสงค์ที่นำไปหมดสิ้น

ซานจงชะงักท่าชั่วขณะ "เจ้าเออาอะไรมา"

กวางหยวนได้สติกลับมา รีบยื่นของในมือส่งให้ "เป็นจดหมาย
ของฮูหยินขอรับ จดหมายที่ก่อนหน้านี้ฮูหยินให้ส่งกลับจวนจ้าวกัวง
ได้ส่งไปเรียบร้อยแล้ว คนที่ส่งจดหมายกลับมาบอกว่าแค่ครึ่งทาง
ก็ส่งออกไปเรียบร้อยแล้วขอรับ"

จางซุนเสินหวังที่ยังหายใจไม่มั่นคงนักชะงักก็ก๊อปทันที่ "อะไรนะ! ครั้งทาง?"

ก่วงหยวนประสานมือรับว่าใช่พลงไปยืนอยู่ที่ด้านข้าง มองออกว่าเสื้อผ้าใต้เสื้อคลุมกันลมของนางนั้นล้นเว้าเปียกโชก จึงไปยื่นบังลมให้นาง "เห็นบอกว่าคุณเขาไปได้ครั้งทางก็พบกับคณะของท่านกั๋ววงแล้วขอรับ"

จางซุนเสินหวังตกตะลึงยิ่งยวด "ท่านพ่อเข้ามาแล้ว?"

"เหมือน...เหมือนจะใช่ซะขอรับ" ก่วงหยวนเริ่มแตกตื่นขึ้นมา น่าจะเพราะถูกน้ำเสียงของนางทำให้แตกตื่นตกใจระมัง หรืออาจเป็นเพราะถูกสภาพของเจ้านายสองคนที่อยู่ตรงหน้าทำให้แตกตื่นก็เป็นได้ "ได้ยินว่าท่านกั๋ววงขี่ม้าเร็วเร่งรุดเดินทางมา ทหารที่นำจดหมายตอบกลับมารู้กำลังจะถึงเหอตงแล้ว แต่เพราะโยวโจวตอนนี้อยู่ประกาศกฏอัยการศึกอยู่ ท่านกั๋ววงจึงเดินทางช้าลง คงจะหยุดพักชั่วคราวที่เหอตงหลายวัน พอได้รับจดหมายของฮูหยิน จึงสั่งให้คนนำมาจากกลับมาขอรับ"

จางซุนเสินหวังขมวดคิ้ว ยังคิดจะถามอีกสักหลายคำ ทว่าเห็นก่วงหยวนเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยมองไปทางด้านหลังของนาง จากนั้นก็ก้มหน้าแล้วถอยไป นางหันไปมองก็เห็นร่างสูงสง่าของซานจงยืนอยู่ภายใต้แสงไฟรูปหู้ที่ระเบียง นัยน์ตาดำสนิทกำลังจับจ้องนางอยู่

"คิดไม่ถึงเลย" เขากล่าว น่าจะเป็นเพราะหลังสงครามยังคงไม่ได้ยกเลิกการป้องกัน ไม่อย่างนั้นเวลานี้จ้าวกั๋ววงคงจะไม่ส่งจดหมายมา แต่เป็นตรงดิ่งมาที่นี้อย่างแน่นอน เขาขอแขนแล้วโอบจางซุนเสินหวังพาเดินไปที่เรือนชั้นใน

จางซุนเสินหวังเดินไปพลงพุดไปด้วย "ไม่อาจให้ท่านพ่อของข้ามาเช่นนี้ได้"

เนื่องจากรู้สึกหนาว เสียงของนางจึงยังคงสั้นอยู่บ้าง

ซานจงก้าวเท้ายาว นางที่ถูกโอบอยู่จึงเดินไม่ค่อยทันอยู่บ้าง
แล้วยังหนาวสั้นไปทั้งร่าง ทำให้ก้าวเท้าได้ไม่ค่อยเร็วนัก จางซุนเดินหรง
พลันหอบหายใจเบาๆ ถึ่เร็วขึ้นมา ในใจกลับคิดอย่างรวดเร็ว หรือจะให้
ท่านพ่อเข้ามาที่โยวโจวเลย โดยไม่มีการเตรียมตัวเตรียมใจใดๆ ทั้งสิ้น
ก็ถูกแจ้งให้ทราบว่าจะเข้ากับเขาแต่งงานกันแล้ว นั่นจะต้องเป็นเรื่องย่ำแย่
ที่สุดอย่างแน่นอน

"ขอเพียงท่านพ่อเห็นสภาพของข้าในตอนนี้อย่างไร จะต้องทำให้ท่าน
กังวลใจเหลือเกินเป็นแน่" ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในโยวโจว
เหล่านี้เลย นางรู้ว่าบิดาจะต้องมาเพราะเรื่องสงครามนี่แน่ๆ

ซานจงกอดนางทั้งเสื้อคลุมกันลมแน่นขึ้น "เช่นนั้นเจ้าคิดจะทำ
อย่างไร"

"พรุ่งนี้ข้าจะไปพบท่านที่เหอตงเอง" จางซุนเดินหรงกล่าว

ซานจงชะงักเท่า "เจ้าคิดจะชิงไปพบเขาก่อนหรือ"

"อืม จำเป็นต้องไป" จางซุนเดินหรงกระชับปกคอเสื้อคลุมกันลม
ให้แน่น นางครุ่นคิดไปมา

มีแต่ต้องทำเช่นนี้เท่านั้น

ล่องเข้ายามค่ำ ทหารนายหนึ่งสาวเท้าอย่างรวดเร็วเข้าจวนพัก
ซุนนางไป พอถึงนอกห้องพักแขกก็รายงานเสียงเบาว่า "ท่านหัวหน้า
ตามกวาดจับจนหมดแล้วขอรับ พวกที่ดักซุ่มวันนี้ก็คือกลุ่มสุดท้ายนั้น
ไม่มีนักโทษหลบหนีรอดหูรอดตาไปได้แล้วขอรับ"

ซานจงเดินออกมาแล้วยื่นมือไปรับสมุดบันทึกคู่มือใหญ่ที่อีกฝ่าย

ส่งมา พลิกอ่านอยู่ใต้แสงโคมหน้าระเบียงเที่ยวหนึ่ง เห็นรายชื่อในนั้น ล้วนถูกขีดกำกับทั้งหมดแล้ว หลังจากปิดสมุดก็ยื่นให้เขา "อืม ทิ้งไว้ก่อน รอข้าไปจัดการ"

ทหารนายนั้นถอยออกไปแล้ว

ซานจงหันไปมองทางห้องหลัก

ที่ประตูห้อง จื่อรุ่ยเฟิงจะปิดประตูลง แล้วตามตงไหลที่อยู่บน ระเบียงหลบเลี้ยวจากไป มือข้างหนึ่งประคองแขนอีกข้างเอาไว้ น่าจะ ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยด้วยเหมือนกันและกำลังไปรักษา

ซานจงเดินไปที่หน้าประตูแล้วก็เดินวนไปวนมาอยู่หลายรอบ นึกถึงเหตุการณ์ไม่คาดฝันเมื่อตอนกลางวันนั้นแล้วริมฝีปากบางก็มึ่มแน่น ในดวงตาดำเข้มลึกล้ำขึ้น บัญชีนี้เขาจะต้องจดไว้บนศีรษะของซุนกั๋วเจ้อ ด้วยเหมือนกัน จนกระทั่งนึกถึงภาพจางซุนเดินทรงกระโดดลงน้ำ อย่างสงบเยือกเย็นนั้น เขาก็พ่นลมหายใจออกมาแล้วอดจะหัวเราะ อย่างไร้ผู้มั่งเสียงไม่ได้ รู้สึกว่าตนเองไม่ได้แสวงหาผิดคนเลยจริงๆ

มือหนึ่งผลักประตูเข้าไป แสงโคมในห้องยังสว่างอยู่ แต่ไม่เห็นคน หลังจากกั้นมีเงาร่างของสตรีนางหนึ่งปรากฏให้เห็นเป็นเส้นสาย ถูกแสงไฟ ชับเน้นที่หน้าอกและช่วงเอวจนเป็นเส้นโค้งนูนเว้าเข้าราวกับภาพฝัน

ผ้าคลุมเนื้อบางเบาสายหนึ่งยื่นออกจากหลังจากกั้นมาถึงข้างนอก ค่อยๆ ไหลเลื่อนจากข้อพับแขนนางลงมา จากนั้นก็เป็นเสื้อตัวนอก ซานจงเหลือบตาขึ้นก็เห็นฉานนี่พอดี สองตาวัดันหรือลงเล็กน้อย อย่างไม่อาจห้ามได้

จางซุนเดินทรงกำลังไสยาอยู่ จึงถอดเสื้อตัวนอกออก เหลือเพียง เสื้อตัวกลางที่เนื้อบางสีเรียบ นางดึงคอเสื้อเปิดออก เผยให้เห็นหัวไหล่

ด้านข้างครึ่งหนึ่ง นิ้วมือจิ้มไปที่ยาชั้นเหนียวสีดำในตลับใบเล็ก แล้วนำมาป้ายที่ตรงนั้น

แต่เดิมนี่จี้รู่ยจะช่วยให้สบายให้นาง ทว่าจางซุนเดินหลงพบว่าหลังจากจี้รู่ยถูกม้าสะบัดตกจากรถไปก็ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยเหมือนกัน จึงไล่ให้นางไปใส่ยาของตนเองเสีย

อยู่ๆ พลันรู้สึกว่ามีแสงไฟตรงหน้ามืดลงไปส่วนหนึ่ง นางจึงเงยหน้าขึ้น แล้วก็เห็นเงาร่างบุรุษเดินเข้ามาใกล้ เพิ่งจะเห็นหน้าซานจงได้ชัดเจน ตลับเล็กในมือก็มีมือของเขายื่นเข้ามาปาดตา แล้วก็กดลงบนหัวไหล่ของนางนวดลงไปทันที

แรงออกจะหนักเกินไปแล้ว จางซุนเดินหลงจึงแค้นเสียงเบาๆ อย่างอดไม่ได้

"ยังมีตรงที่โดนบาดเจ็บอีก" เสียงซานจงถามอย่างหนักแน่น พลังมองดูหัวไหล่ขาวเนียนกระจ่างของนาง

ตรงนั้นไม่รู้ว่าจะกระทบโดนอะไรเข้าจึงเป็นรอยเขียวช้ำปื้นหนึ่ง อาจเป็นขณะที่กระโดดออกจากรถลงน้ำแล้วไปกระทบชนที่ใดเข้า บนร่างนางมีกลิ่นหอมอ่อนจางอย่างหนึ่งแทรกซึมเข้าจมูกเขา แม้แต่กลิ่นยากก็กลบทับไม่ได้

จางซุนเดินหลงถูกแรงของเขากดนวดเสียจนหน้านิ้วนิ้วขมวด หลังจากนวดจนเลือดลมเดินก็รู้สึกสบายตัวขึ้น จึงมองไปที่เขา "ไม่มีแล้ว"

หลังจากซานจงผลัดเปลี่ยนเสื้อชุดขาวหู้ที่เปียกชื้นเป็นชุดลำลอง ด้วยยาวดูนุ่มสบาย ทันใดนั้นตัวเขาก็มีกลิ่นอายของลูกหลานตระกูลทรงอำนาจผู้สูงศักดิ์ที่ปล่อยตัวตามสบายเหมือนเช่นในอดีตอยู่หลายส่วน สบเสื้อด้านหน้าปล่อยหลวมคลายเปิดอยู่เล็กน้อย สามารถเห็นอกกำยำ

แข็งแรงอยู่รำไรได้แถบหนึ่ง ถึงแม้จะเคยเห็นของจริงข้างในนั้นมาแล้ว
อย่างชัดเจนรอบหนึ่ง สายตาของจางซุนเลนหรงก็ยังเลื่อนหนีไปทันที
อย่างไม่รู้ตัว

"ไม่มีแล้วจริงๆ หรือ" ซานจงหัวเราะเบาๆ น่ากลัวว่าแม้แต่เรื่องนี้
นางก็ปากแข็งเช่นเดียวกัน

จางซุนเลนหรงเลิกคิ้วสูง "ไม่มีแล้วจริงๆ ข้าเพียงไม่อยากพาอาการ
บาดเจ็บเล็กน้อยนี้ติดไปพบกับท่านพ่อของข้าก็แค่นั้นเอง"

มือของซานจงหยุดลง "พวกรุ่นนี้เจ้าจะไปจริงๆ หรือ"

"แน่นอน"

"แล้วข้าล่ะ" เขาจ้องนางเขม็ง "ข้าไม่ควรไปหรือ"

"ท่านควรจะต้องไปด้วยเหมือนกัน" จางซุนเลนหรงคิดในใจว่า
ในเมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว จะไม่ได้ไปได้อย่างไรกัน ยอมไม่ไปไม่ได้! นางมองเขา
แวบหนึ่ง แล้วก็พูดเบาๆ อีก "เพียงแต่ยังไม่สามารถไปตอนนี้ได้ ยิ่งกว่านั้น
ท่านเองก็ออกจากโยวโจวไม่ได้ด้วย"

นัยน์ตาดำสนิทของซานจงขยับทันที มุมปากวาดขึ้น "เจ้ากำลัง
เป็นห่วงข้าหรือ"

จางซุนเลนหรงดึงเสื้อขึ้น "ข้าเตือนสติท่านต่างหาก"

ทันใดนั้นก็ข้างหูก็ร้อนวูบเพราะเขาก็หันหน้าลงมาแล้วแนบเข้ากับ
ข้างหูนาง "ข้าจะรอดูว่าเมื่อไรเจ้าถึงจะยอมพูดจาอ่อนหวานกับข้าสักที"

เสียงทุ้มเบาหลงเข้าสู่โสตประสาท ลมหายใจของชายหนุ่ม
พัดผ่านไปทันที จางซุนเลนหรงหายใจเร็วขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ ยังไม่ทันได้
อ้าปาก คนก็ถูกเขารวบกอดอุ้มขึ้นไปแล้ว

บนเตียงอ่อนนุ่ม เบาะรองนุ่มๆ กลิ้งหล่นลงบนพื้น จางซุนเลนหรง

ถูกโอบรัดให้นั่งอยู่ตรงหน้าเขา เสื้อผ้าที่เพิ่งถูกดึงขึ้นถูกเขาดึงลงไปใหม่ มือข้างหนึ่งของเขาลูบไล้อยู่บนเอวของนาง หายใจอย่างหนักหน่วง อยู่ข้างหูนางแล้ว

"อย่างนั้นเจ้าคิดจะพูดถึงข้าว่าอย่างไร" มือพลงแก็สยรัดเอวของนางแล้ว

"ข้าก็จะบอกว่าท่านเผาหนังสือขอแยกทางฉบับนั้นไปแล้ว!" จ่างซุนเสินทรงหอบหายใจเบาๆ เมื่อถูกดึงเข้าไปใต้เสื้อของเขา และปลดเสื้อเขาออก

ซานจงหัวเราะที่ถูคนางจงใจทำโมโหใส่เพราะความแข็งแกร่งนี้ของเขา "จริงหรือ"

แขนเขาออกแรงจับเอวนางไว้ในทันที แล้วก้ดลงไป

จ่างซุนเสินทรงสติหลุดลอยไปชั่วขณะ จากนั้นก็เกาะบ่าเขาไว้ อย่างอดไม่ได้ แล้วก็ได้เห็นท่อนแขนที่เต็มไปด้วยลวดลายนั้นของเขา อีกครั้ง ครั่งนี้เห็นอย่างชัดเจนเป็นพิเศษ เกิดลึบร่างของมังกรเจียวได้แสงไฟดูคมกริบ กรงเล็บแหลมประหนึ่งมีด ร่างที่ขดอยู่ร่าวกกับจะโจนทะยาน เชิดหัววัดวัดทาง ชู่ชวัญผู้คนอย่างอธิบายไม่ถูก รอยสักสีเขียวเข้มมอดตัวอย่างโดดเด่น ใ้อวดแสนยานุภาพอยู่ต่อหน้านาง แขนท่อนนั้นที่ยึดปั้นเอวของนางเอาไว้แน่นกำลังขยับ สองมือออกแรงจับอยู่ที่แอ่งบุ่มด้านหลังเอวของนาง

ซานจงยื่นหน้าเข้ามาจูบนาง ริมฝีปากจ่างซุนเสินทรงถูกจับแล้วก็ขบเม้มเอาไว้ จากนั้นก็ถูกขยับเปิดออก เขาเพียรพยายามค่อยๆ จูบละเลียดลงมาทีละนิดๆ

นางหายใจอย่างร้อนรน แล้วเป็นอนหน้าหนีอย่างทนมไม่ไหว

เห็นมือข้างหนึ่งของเขากอบกุ่มหัวไหล่ของนางอยู่ หัวใจก็กระตุกจูบ จู่ๆ ก็รู้สึกถึงความทะนุถนอมขึ้นมาเสียอย่างนั้น แล้วก็ถูกมืออีกข้างของเขา เขยคางขึ้น จูบอย่างดูดดื่ม ดูกกลืนลึกไปจนถึงลิ้นของนาง ปลายลิ้นซ่านซา ทั้งตัวก็เกิดความรู้สึกเสียวซ่าไปด้วย แสงจากเทียนไขที่อยู่ในสายตาสล้นพร่าแตกกระจายกลายเป็นจุดสีทอง

ซานจงกอดนางเอาไว้ ลมหายใจร้อนผ่าว หลังไหล่ที่แน่นกระชับ แข็งแกร่งอยู่ตรงเบื้องหน้านางแล้วก็เหยียดขยายออกอีก ทิวตั้งร่างที่สีเข้มกว่าอีกชั้นหนึ่งกดทับร่างที่ขาวผ่องปานหิมะของนางเอาไว้ ต่ำกว่านั้นลงไปนางก็เห็นไม่ชัดแล้ว เพียงรู้สึกได้ถึงเอวและหน้าท้องที่แข็งแกร่งทรงพลังของเขาซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้แสงเงา ฉับพลันก็ได้ยินเขาพูดกระซิบประโยคหนึ่งว่า "ครั้งนี้ข้าจะเบาหน่อย"

หัวใจจางซุนเส้นหรงเต้นรัวแรงขึ้นมาทันที

ชั่วขณะถัดมา จางซุนเส้นหรงก็ถูกเขาใช้มือหนึ่งจับใบหน้าหันไปด้านข้างเบาๆ ริมฝีปากหยักยกขึ้น ดวงตาควอดมองอยู่ที่ตรงนั้นเพื่อให้ นางมองด้วย ที่นางเห็นคือฉากบังลมที่สะท้อนส่องกับแสงเทียน ประเดี๋ยวมีดประเดี๋ยวสว่างสลบกัน สะท้อนออกมาเป็นภาพเงาร่างนั่งซ้อนทับทับหน้าเข้าหากัน เกร่างที่งดงามชัดซ้อยราวกับวาดขึ้น กำลังขยับขึ้นลงอย่างนุ่มนวล แขนคู่หนึ่งวางอยู่บนปากกว้างที่อยู่ตรงหน้า เงานจากแสงเทียนสายวูบไหวไม่หยุดเลยแม้แต่นิด หัวใจมีเสียงหึ่งๆ ดังลั่น หลังหูจางซุนเส้นหรงร้อนระอุขึ้นในชั่วพริบตา ในลำคอแห้งผาก ดวงตาก็ถูกภาพที่เปิดเผยใจแจ้งแจ้งนี้จู่โจมเข้าไปจนพร่าพรายหม่นมัว

นางซุกหน้าลงไป อ้าปากหอบหายใจที่ละคำๆ ได้กลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่ข้างลำคอของชายหนุ่ม นางจึงจงใจกดลงไปเบาๆ

คำหนึ่ง

แขนของซานจงกอดรัดนางแน่นขึ้นทันที แขนกว้างเข้ามาอย่างหนักหน่วงที่ข้างหูนางแล้วหัวเราะเบาๆ "ที่แท้พลังกำลังของเจ้าก็ฟื้นคืนมาพอแล้วจริงๆ เสียด้วย"

จู่ๆ จางซุนเสินหรงก็ครางเสียงแผ่วหวีเพราะถูกเขาออกแรงรัดเอาเอาไว้ ร่างหมุนรอบก่อนถูกกดลงบนเตียงในทันที เสียงครางเบาๆ จมหายเข้าไปในปากของเขา

กว่าในจวนพักขุนนางจะเข้าสู่ความสงบ ท้องฟ้าก็ใกล้สว่างแล้ว ซานจงลืมตา หลังจากลุกขึ้นก็มองสตรีที่อยู่ข้างกาย จางซุนเสินหรงนอนตะแคงหันหลังให้เขาอยู่ เรือนร่างอรชรราวกับต้นหลิว นางยังคงหลับอยู่ เขาหลับปากคราหนึ่ง แล้วฉีกมุมปากขึ้นอย่างไร้สัมเสียด เขาผิดคำสัญญาไปแล้วจริงๆ เพราะสุดท้ายก็ไม่สามารถเบากำลังลงได้ เขาผู้นี้เป็นคนเสเพล ไม่สามารถอยู่ในกฎระเบียบ เมื่ออยู่ต่อหน้านางคงจะไม่มีทางบันยะบันยังได้แล้ว รังแต่จะเปลี่ยนเป็นรุนแรงหนักกว่าเดิมเท่านั้น เมื่อคืนเขาสามารถอดกลั้นไว้ได้ มีแต่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายเท่านั้นที่ต้องรีบร้อนออกมาจากกายของนาง เขาชอบหายใจอย่างหนักหน่วงแล้วกอดนางเอาไว้แน่นพลางกระซิบว่า 'เพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน หากยังไม่ได้รับการเห็นชอบจากบิดาของเจ้า ไม่อาจให้เจ้าได้รับความลำบากใจได้'

ยังไม่อาจให้นางให้กำเนิดบุตรแก่ตนเองได้ ถึงแม้เขาจะต้องการมากก็ตาม

ตอนนั้นจางซุนเสินหรงที่อยู่ในอ้อมแขนเขาก็ตัวสั่นเทิ้มเล็กน้อย

ทั้งตัวแดงชานไปหมด แหงนลำคอขึ้น ในดวงตาเหมือนตกอยู่ในห้วง
ประกายน้ำ 'ผู้ใดจะยอมยกให้กำเนิด...'

เขาจูบปิดริมฝีปากนางเอาไว้ โกรธจนหัวเราะออกมา แขนขวาที่มี
รอยสักยื่นออกมาซ้อนตัวนางขึ้นทันที 'ขึ้นดื้อรั้นอีก ข้าจะไม่ละเว้นเจ้าแล้ว'

ผลลัพธ์คือเขายังจะสามารถเบาแรงลงได้อย่างไรกัน

เขาหัวเราะเยาะเย้ยตนเอง ก่อนเม้มปากพลางหยิบเสื้อผ้ามืดคลุมร่าง
มองดูนางอีกครั้ง จากนั้นย่องออกจากห้องไปอย่างแผ่วเบา

อันที่จริงจางซุนเสินหรงตื่นแล้ว แต่ตั้งใจไม่เปิดเผย พอได้ยินเสียง
ฝีเท้าเขาเดินไป ภาพเมื่อคืนก็หวนกลับขึ้นมาในห้วงความคิดอีกครั้ง
นางกัตรีมฝีปากเบาๆ ไม่เหมือนกับครั้งแรกเลย ถึงกับแค่นี้ถึงหัวใจ
ก็เต้นรัวขึ้นมาอีกแล้ว...

ไม่รู้ว่านานเพียงไร นางก็ยังคงนอนอยู่เช่นนั้น

นอกประตูมีเสียงจิ้งจอกผู้ตั้งเข้ามา "ประมุขน้อย ผู้บัญชาการซาน
เตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว สามารถออกเดินทางได้ทุกเมื่อแล้วนะเจ้าคะ"

จางซุนเสินหรงถึงได้ตั้งสติกลับมา แล้วลุกขึ้นนั่ง "ข้ารู้แล้ว"

นอกประตูใหญ่ของจวนพักขุนนาง จางเว่ยนำกำลังพลขบวนหนึ่ง
เร่งรุดมา ก็เห็นซานจงยืนอยู่ที่ประตูพอดี

เขาสวมชุดขาวหุคอปกซ้อนทับกันสีดำตลอดร่างดูดุนเหมือนปกติ
รัดเกราะแขน บนเอวรัดเกราะเอาไว้แน่นกระชับ สวมรองเท้าขี่ม้า

"ท่านหัวหน้า หุสืออีทำตามคำสั่งของท่าน พวกคนกลุ่มนั้นเข้าไปที่
จวนบัญชาการแล้วขอรับ" จางเว่ยรายงานอยู่เบื้องหน้าเขา

'คนกลุ่มนั้น' แน่นนอนว่าย่อมพูดถึงนักโทษอุกฉกรรจ์จากคุกใต้ดิน

กลุ่มนั้น หากใช้คำของหุสืออีมาพูดถึงก็คือ 'สัตว์ประหลาด' ซึ่งขณะนี้
ได้พักรักษาตัวจนอาการบาดเจ็บดีขึ้นมากแล้ว เทียบกับหุสืออีอาการบาดเจ็บ
ของคนพวกนั้นยังดีขึ้นเร็วกว่ามาก

ซานจงเพียงผงกศีรษะ "เรียกเจ้ามามีอยู่สองเรื่อง หนึ่งคือ
สั่งให้คนไปจับตาดูความเคลื่อนไหวที่นอกด่านให้ละเอียด"

จางเว่ยรับคำทันที แล้วชิงถาม "แล้วอีกเรื่องหนึ่งคือ..."

"พาคนไปส่งที่เหอตงให้เรียบริ้อยแทนข้า"

พูดเช่นนั้น ฟังแล้วชัดเจนว่าเป็นเรื่องส่วนตัว จางเว่ยจึงมองเข้าไปแล้ว
ก็เห็นตงไหลกับจื่อรู่ย รวมทั้งองค์กรกษัตริย์สกุลจางซุนอีกกลุ่มใหญ่เดินออกมา
ดั่งที่คาดไว้ เขาวางท่าเคร่งขรึมจริงจังพลางคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ได้ยินว่า
เมื่อคืนเจ้าพวกลูกหลานนอกด่านที่เป็นแผนร้ายตามหลังกลุ่มนั้น
ลงมือไม่สำเร็จ ท่านหัวหน้ากังวลถึงความปลอดภัยของคนในครอบครัว
จึงอยากจะส่งนางออกไปอย่างนั้นหรือ"

มุ่ปากซานจงฉีกยิ้มทันที "ไม่ใช่ แต่เป็นเพราะพ่อตาเข้ามาแล้ว"
พูดจบก็หมุนตัวกลับเข้าไปข้างในจวน

จางซุนเดินทรงหวีผมแต่งกายอย่างเรียบริ้อยเหมาะสม ในมือ
ถือหมวกผ้าป่านคลุมหน้าเอาไว้ใบหนึ่ง กำลังจะเดินไปที่นอกประตู
ตอนยังอยู่บนระเบียงก็เห็นซานจงเดินเข้ามาแล้ว นางจึงหยุดเท้า
ส่วนคนติดตามที่อยู่ข้างกายต่างออกไปก่อนแล้ว

ซานจงเดินมาจนถึงตรงหน้านาง เห็นนางเกล้ามวยปักปิ่น
แต่มีซาดที่ปากสีแดงสดใส ไม่รู้ว่าจางใจปกปิดริมฝีปากที่อวบอิม
ปานจะหยุดเอาไว้ใช่หรือไม่ ใบหน้าเขาจึงปรากฏรอยยิ้มแฉ่งผ่านไป

แล้วก็ไม่ปากอีกครา "เจ้าพุดถูก ควรจะชิงไปพบเสียก่อน ใต้หล้านี้ ไม่มีหลักการที่พอตาต้องมาพบบุตรเขย ไม่อาจให้บิดาเจ้ามาพบข้า ควรจะเป็นข้าไปพบท่านเอง" เสียงเขาเบาลง "เมื่อถึงเวลานั้นข้าจะขอให้ จ้าวจันเหลียนหาเหตุผลให้ข้าออกเดินทางสักข้อหนึ่ง วันเวลาให้เจ้า เป็นผู้จัดการแล้วกัน"

จางซุนเดินหรงตาแหลมคมมองเห็นรอยพินรอยเล็ก ๆ ที่ชอกคอเขา เป็นรอยที่นางทำเอาไว้เมื่อคืนนี้เอง สายตานางจึงเหม่อลอยไปชั่วขณะ แล้วก็เลื่อนกลับไปจับที่ใบหน้าเขา "ท่านจำเป็นต้องไป แต่ขอให้ท่านพ่อ ของข้าเตรียมตัวเตรียมใจก่อน" นางชะงักไปเล็กน้อย นิ้วมือขย้าผ้าป่าน บนหมวกอยู่ กำลังคิดแล้วคิดอีก "ปลายเดือน...ถึงเวลานั้นท่านค่อยมา"

ซานจงจับจ้องนาง แล้วผงกศีรษะ "ได้" คราวนี้ล้วนทำตามทีนาง จัดการทั้งหมด

ด้านนอก ตงไหลที่อยู่ตรงประตูกำลังยืนยืนอยู่กับจางเว่ยว่า นักโทษที่เคยหลบหนีถูกส่งเข้าคุกไปแล้ว บนถนนก็ปลอดภัยไร้เรื่องราว แล้วถึงได้กลับมาเชิญจางซุนเดินหรง

จางซุนเดินหรงสวมหมวกผ้าป่านคลุมหน้า แล้วก้าวเข้าไปข้างหน้า เดินไม่กี่ก้าว จู่ๆ ก็หันกลับมา "ซานจง"

ซานจงเหลือบตาขึ้นมองไปที่นั่น

มือหนึ่งของจางซุนเดินหรงเลิกผ้าคลุมหน้าขึ้น นัยน์ตาเป็นประกาย ข้าเลื่องมองดูเขา "ตกลงกันเช่นนี้แล้ว ปลายเดือนท่านจะต้องมา ไม่อย่างนั้น..."

ซานจงเดินเข้ามาใกล้ที่ละก้าวแล้วก้มหน้าลง ใบหน้าเขาแทบจะ ติดกับใบหน้านางอยู่แล้ว มุมปากผุดรอยยิ้มเกรี้ยวกราดขึ้นมา "อืม

"ไม่อย่างนั้นจะอย่างไร"

ริมฝีปากแดงก้ำของจางซุนเสินทรงยิ้มเล็กน้อย เสด็จทางที่ชาวจัด
ขึ้นมา "ไม่อย่างนั้นข้าก็จะกลับมาที่โยวโจวคนเดียวเพื่อถามท่าน!"
พูดจบมือก็ตึงฝ่าป่านบนหมวกลงบังใบหน้าแล้ว

ใบหน้าของซางจิงคินยุบยิบเพราะถูกฝ่าป่านจากหมวกปิดผ่าน
ตอนที่นางหันหน้ากลับ เขาจึงยกมือขึ้นลูบหน้าเล็กน้อย มองดูนาง
หมุนตัวเดินออกไปข้างนอก

เขตตงเป็นเขตพื้นที่กว้างใหญ่แถบหนึ่ง มีตัวเมืองใหญ่
เชื่อมต่อกัน

จ้าวกั๋วกงพึ่งเสียดบนถนนรอบด้าน รู้อยู่ก่อนแล้วว่าพื้นที่เขตนี้
มีหน่วยรักษาการณ์ของทัพสกุลซางดูแล ด้วยเหตุนี้จึงมีการปรับแผน
การเดินทาง ตั้งใจจะเดินทางระยะไกลขึ้นอีกหน่อยเพื่อเลี่ยงเมือง
ที่พวกสกุลซางมีหน่วยรักษาการณ์ตั้งอยู่ แล้วหยุดพักชั่วคราวที่
เมืองอวิโจวที่อยู่ใกล้กับโยวโจวมากขึ้นหน่อย

ระหว่างที่เดินทางจางซุนเสินทรงได้รับข่าวนี้ จึงอ้อมผ่านเมือง
ที่ซางเจาอยู่ แล้วให้จางเว่ยไปตามเส้นทางลัด

คนของจวนบัญชาการทหารอ้อมซำนาญเรื่องเส้นทางอยู่แล้ว
ดังนั้นจึงกลายเป็นระยะเวลาที่เร่งเดินทางกลับสั้นกว่าที่คาดการณ์เอาไว้
อีกเล็กน้อย

จ้าวกั๋วกงหยุดพักอยู่ที่จุดพักม้าเมืองอวิโจว

เมืองเล็กแห่งนี้มีขุนนางจากเมืองหลวงไปมาไม่มาก ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงว่ายังเป็นขุนนางศักดิ์นาสูงอย่างกั๋วกงเช่นนี้ด้วย เพราะการมาถึง

ของจ้าวแก้วกั้ว ทั้งจุดพักม้าแทบจะว่างไปหมด เหลือเพียงคนของสกุลจางซุนเท่านั้น

เพิ่งจะผ่านยามอยู่ในห้องพักแขกจ้าวแก้วกั้วนั่งอยู่ข้างโต๊ะ เอาจดหมายที่จางซุนเดินหรงเขียนถึงที่บ้านฉบับนั้นมาพลิกไปพลิกมา แล้วก็อ่านอีกทียวหนึ่ง จากนั้นก็ลุกขึ้นแล้วเอามือโพล่หลังเดินวนไปรอบห้อง

หลังจากเดินวนอยู่หลายรอบ นอกประตูก็มีเสียงบ่าวผู้ติดตามดังเข้ามา แล้วแจ้งอย่างตื่นตื่นดีใจ "ท่านแก้วกั้ว ประมุขน้อยมาแล้วขอรับ"

แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน จางซุนเดินหรงก็เข้าประตูมาแล้วเสื่อคลุมกันลมผ้าไหมเนื้อบางเบา มีฝุ่นละอองเกาะติดจากการเร่งรีบเดินทางหลายวันติดกันจนกระทั่งมาถึง

"บังเอิญเสียจริง ท่านพ่อกำลังอ่านจดหมายของข้าอยู่หรือเจ้าคะ" จางซุนเดินหรงถอดหมวกคลุมศีรษะออกพลาญย่อกายคารวะ

จ้าวแก้วกั้วที่ถือกระดาษหลายแผ่นนั้นอยู่มองประเมินนางขึ้นๆ ลงๆ เทียบหนึ่งก่อน เห็นนางปลอดภัยไร้อันตรายจริงๆ ถึงได้ผงกศีรษะหลายครั้ง แล้วยกมือขึ้นส่งสัญญาณให้นางนั่งลง "อ่านไม่ต่ำกว่าสิบรอบแล้ว เรื่องที่เจ้าจัดการข้าวสู้แล้ว ก็เหมือนกับม้วนหนังสือนั่น ถ้อยคำที่ไร้ความหมาย จะไม่มีทางเขียนลงในจดหมายเด็ดขาด"

เขามองดูจางซุนเดินหรงที่นั่งลงบนเก้าอี้ชาวหูที่อยู่ด้านข้าง เอาจดหมายฉบับนั้นวางลงตรงหน้า ในจดหมายรายงานว่าปลอดภัยแล้ว คนเขาก็มองเห็น ดูปกติดีทุกอย่าง ส่วนเหมืองถึงแม้ยังไม่เห็นกับตา แต่นางเขียนมาในจดหมายบอกอย่างละเอียดด้วยว่าปกป้องเหมืองไว้ได้แล้ว เพียงแต่หลังจากนี้จะต้องเปลี่ยนกลุ่มคนที่ไปขุดเจาะเหมือง เรื่องนี้สามารถมอบให้กรมโยธาไปจัดการได้ ก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องยากอะไร

เรื่องเดียวที่ทำให้จ้าวกั้วงติดใจก็คือสองประโยคสุดท้ายที่ไม่ชัดเจนนั้น บอกว่า 'โยวโจวมีบางเรื่องเปลี่ยนแปลง รอให้พบหน้าแล้วจะคุยอย่างละเอียด'

"มีเรื่องอะไรที่อยากจะคุยเกี่ยวกับโยวโจว" เขาเปิดจดหมายแล้วถาม
 จ่างซุนเดินหรงคาดไม่ถึงว่าเพิ่งจะพบหน้ากันบิดาก็ยกเรื่องนี้ขึ้นมา
 พูดแล้ว มีอยกถ้วยชาร้อนๆ ขึ้นพลางมองบิดาอย่างพิลึกพิลางนาง
 ไม่มีแก้มใจจะดื่มชาแล้ว จึงใช้นิ้วมือลูบที่ขอบถ้วยแทน "ท่านพ่อคงยัง
 จำเรื่องที่ซานจงต้องการไปเยี่ยมพบท่านตอนก่อนหน้านี้ที่ฉางอันใช่หรือไม่
 เจ้าคะ"

"ย่อมต้องจำได้ เขาอยากจะสู้ขอเจ้า" จ้าวกั้วงสีหน้าบึ้งตึงเล็กน้อย
 เพียงแต่ตั้งใจจะให้เรื่องนี้จางหายไป น้ำเสียงที่พูดจึงดูไม่ค่อยใส่ใจ
 เท่าไรนักไปด้วย "ข้าปฏิเสศเขาไปหลายครั้งแล้ว แล้วก็ไม่มีเรื่องใด
 ควรพูดถึงอีกด้วย"

จ่างซุนเดินหรงวางถ้วยชาลง แล้วลุกขึ้นยืน "ก็คือเรื่องนี้เจ้าคะ
 คราวนี้...ข้าอยากขอให้ท่านพ่อยอมพบกับเขาเจ้าคะ"

๘๘

ในส่วนลึกของวังหลวงที่ฉางอัน ณ เวลานี้

ภายในตำหนักอันมีดตีมี ชั้นที่กลุ่มหนึ่งกำลังก้มตัวนำเอกสารเก่าจากหลังชั้นไม้สูงใหญ่ออกมาจัด แล้วยกผ้าไหมสีเหลืองเนื้อบางตั้งหนึ่งออกมา หนังสือราชการทุกอย่างถูกนำออกมาวางไว้บนโต๊ะเล็กที่ด้านนอกตำหนัก

เฉยเซียงไม่ใช่เพิ่งเข้ามาที่นี่เป็นครั้งแรก เพื่อจะปกปิดเรื่องที่ตนเองเคยเห็นพระราชโองการลับฉบับนั้นมาก่อน จึงยืนอยู่ที่ประตูเท่านั้น

มีเหอหลัวหวอที่อยู่ในชุดขุนนางสีแดงเข้ม ใบหน้าขาวรูปร่างผอมบางยืนอยู่หน้าโต๊ะที่มีสิ่งของกองเป็นตั้งสูง เขามีท่าทีนุ่มนวลอย่างสุภาพชนกำลังพูดว่า "ข้าวของที่ฮื่องเต้พระองค์ก่อนทรงเหลือทิ้งไว้ทั้งหมด ต้องไม่ตกหล่นแม้แต่ชิ้นเดียว ทุกๆ ชิ้นจะต้องนำไปถวายต่อพระพักตร์ของฝ่าบาท ไม่อาจผิดพลาดได้"

บรรดาชั้นที่พากันขานรับ

เผยเซ่ายงเห็นพระราชโองการลับในผืนผ้าไหมสีเหลืองที่ถูกทับอยู่
ด้านล่างผืนนั้นแล้ว จึงก้มหน้าก้มหน้าแน่น นิ่งเงียบไม่พูดจา

เมื่อฮ่องเต้มีพระราชโองการ การตรวจสอบย่อมจะรวดเร็ว ครั้งนี้
ไม่อาจโทษเขาได้ นี่เป็นเพราะซานจงแสหาเรื่องเอง เขาได้แต่หวังว่า
อาหรงจะไม่เป็นอะไร

"เจ้าว่าอะไรนะ!"

ในห้องพักแขกที่จุดพักม้าอวี๋โจว หลังจากนิ่งเงียบไปนานช่วงหนึ่ง
จ้าวกั้วกงก็ถามขึ้นมาอย่างไม่คาดฝัน ถึงแม้จะอายุปุนนี้แล้ว คลื่นลม
อะไรก็เคยผ่านเคยเห็นมาแล้ว แต่หลังจากฟังคำพูดของบุตรสาวจบลง
จ้าวกั้วกงก็ยังคงไม่อาจควบคุมความรู้สึกแตกตื่นตกใจได้

"เจ้าอยากให้ข้าพบซานจงหรือ!" ผู้ที่รู้จักบุตรสาวย่อมไม่มีใครเกิน
บิดา ในที่สุดหลังจากขบคิดอย่างเงียบๆ สักพัก เขาก็พอจะคาดคะเนได้
"คงไม่ใช่ว่าเจ้าตั้งใจจะตอบรับคำขอแต่งงานของเขาแล้ว?"

หลังจากพูดประโยคนั้นจางซุนเสินทรงก็ยืนอยู่ตรงหน้าบิดา
มาโดยตลอด ไม่ได้ขยับไปที่ใด "ไม่ขอปิดบังท่านพ่อ ระหว่างสถานการณ์
สุมเสี่ยงในสงคราม เป็นตายไม่อาจคาดได้ ข้าได้ตอบรับไปเรียบร้อยแล้ว
ในจดหมายบอกไม่ชัดเจน ได้แต่มาพูดชี้แจงโดยละเอียดต่อหน้า
ดังนั้นข้าถึงได้รับล่วงหน้ามาก่อนเจ้าคะ"

หัวคิ้วจ้าวกั้วกงขมวดแน่นขณะมองดูนาง "มีนาล่ะ เจ้าถึงได้บอก
ให้ข้าพบเขา ข้าถึงกับไม่รู้สึกรู้สีกินใจว่าเจ้ากับเขามาถึงขั้นนี้แล้ว"

รอบด้านเงียบงันไปทันที

จ่างซุนเสินหรงกำนิ้วมือพลางพินิจดูสีหน้าของบิดาอีกครั้ง เมื่อออกมาจนออกจวนสกุลจ่างซุน บิดาก็สวมชุดขุนนางระดับกั๊วงที่โอ้อ่าภูมิฐาน ดูทรงอำนาจอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าขาวไร้หนวดเครา ดูเคร่งขรึม "ในช่วงเวลานั้นมีความซบซ้อนมากมายเหลือเกิน โยวใจเองก็มีเรื่องราวเยอะแยะมากมายเช่นกัน ข้าทำได้แค่ค่อยๆ เล่าให้ท่านพ่อฟัง ในภายหลังเท่านั้น"

จ้าวกั๊วงนิ้วหน้าเล็กน้อย ก้าวซ้าๆ ได้สองก้าวสีหน้าก็คืนสู่ความสงบ ก่อนสะบัดแขนเสื้อ "เจ้าควรจะยินดีจริงๆ ที่วันนี้คนอยู่ที่นี้ไม่ใช่ท่านแม่ของเจ้า"

จ่างซุนเสินหรงรู้ว่าบิดาของนางเป็นคนที่มีเหตุผลและเข้าใจเรื่องราวได้ดี อารมณ์ความรู้สึกจึงค่อยผ่อนคลายลง และถามทันทีว่า "ท่านพ่อยังจำได้หรือไม่เจ้าคะ ตอนนั้นเหตุไต่ท่านกับท่านแม่ถึงเลือกเฟ้นเขาให้ซ้า"

จ้าวกั๊วงไม่ว่าอะไรที่จู้ๆ นางก็ถามเรื่องนี้ขึ้นมา เขาเอามือโพล่หลังคิ้วยังคงไม่คลาย "เหตุไต่เนะหรือ ย่อมต้องเกี่ยวดองกับสกุลชาน เป็นประการแรกสุด แต่ก็เพราะเขาโดดเด่นเหนือผู้อื่นอย่างแท้จริงด้วย ทั้งเป็นอัจฉริยะทางทหารแต่กำเนิดที่อายุสิบกว่าปีก็สามารถได้รับการไว้วางพระทัยให้อยู่ในตำแหน่งสำคัญจากอดีตฮ่องเต้ มีเพียงหนึ่งในร้อยเท่านั้น หงส์มังกกรในหมู่มวลมนุษย์เช่นนี้ดีถึงจะคู่ควรกับเจ้า เรื่องพวกนี้เจ้าน่าจะรู้อยู่แล้ว"

"ในเมื่อท่านพ่อพูดเช่นนี้ อย่างนั้นในเวลานี้หากยกเรื่องสกุลชานออกไป ยกเรื่องที่เขาเคยละทิ้งตระกูลอย่างน่ารังเกียจออกไป ดูแค่ตัวคนเพียงอย่างเดียว ท่านพ่อยังจะรู้สึกว่าเขานับเป็นหงส์มังกกรในหมู่มวลมนุษย์"

อยู่หรือไม่เจ้าคะ"

จ้าวแก้วกวมองดูนางแล้วนิ่งเงียบไปชั่วขณะถึงพูดว่า "อาศัยเพียงเขาตัวคนเดียวก็สามารถยืนหยัดอย่างมั่นคงอยู่ในโยวโจวได้ สงครามครั้งนี้ยังสร้างผลงานน่าอัศจรรย์ด้วยการใช้น้อยเอาชนะมากเช่นนี้อีก แม้แต่ฝ่าบาทของคัมภีร์ปัจจุบันยังทรงแตกตื่นพระทัยแล้ว จึงนับว่าใช่แน่นอน"

ในใจจางซุนเสินทรงตะลึงไปเล็กน้อยกับประโยคที่ว่า 'แม้แต่ฝ่าบาทของคัมภีร์ปัจจุบันยังทรงแตกตื่นพระทัย' นั้น ทำให้เกิดความคิดอย่างหนึ่งแวบผ่านไป แต่ความรู้สึกบนใบหน้านางยังคงสงบนิ่ง 'เช่นนั้นท่านพ่อไปไม่พบหน้าเขาสักครั้งล่ะเจ้าคะ อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง ดูจากที่เขามาขอเยี่ยมพบที่จวนตามลำพังคนเดียวเพื่อสุขขอข้า อย่างน้อยก็น่าจะพึงเสียหน่อยว่าเขาจะพูดอะไรนะเจ้าคะ"

จ้าวแก้วกวมคลายหัวคิ้ว สีหน้าดูผ่อนคลายลง "หรือว่าเจ้าไม่ถือนิสาสารเรื่องทั้งหมดที่เขาเคยทำในอดีต"

จางซุนเสินทรงรู้ว่าความโกรธเคืองระหว่างเขากับมารดา มีสาเหตุมาจากตนเพียงเท่านั้นเอง กล่าวถึงที่สุดล้วนเป็นเพราะรักถนอมและเจ็บปวดใจกับนาง ซึ่งนางก็เข้าใจดี นางเดินขึ้นหน้าไปหลายก้าว แล้วคล้อยแขนบิดาเอาไว้ พยักหน้าพลาญพูดว่า "ถือนิสาสารเจ้าคะ แต่เรื่องที่เขาเคยกระทำก็เพราะมีสาเหตุถึงได้ทำลงไป ข้าเพียงหวังว่าท่านพ่อจะสามารถพบกับเขาที่เป็นอยู่ในเวลานี้ได้สักครั้งดีหรือไม่เจ้าคะ"

จ้าวแก้วกวมองนางอยู่เนิ่นนาน น่าจะเป็นเพราะเรื่องสงครามที่โยวโจว ช่วงระยะนี้ที่ไม่ได้เจอกันดูเหมือนนางจะผอมลงไปบ้างตอนที่มาถึง แม้แต่เสื้อคลุมกันลมยังไม่ได้ถอดออกก็พูดเรื่องนี้แล้ว แต่กลับดูแจ่มใสมีชีวิตชีวาดี นางเกี่ยวแขนเขาเอาไว้ ดวงตายังคง

ดำเป็นประกายเช่นเดิม บุตรสาวของเขาเป็นคนที่ชอบเอาชนะเพียงไร เขาย่อมรู้ดี ไม่ได้เห็นนางมีท่าทางของบุตรสาวตัวน้อยอย่างนี้มานานหลายปีแล้ว หากว่าเป็นเพราะเจ้าเด็กเสเพลนั้น เช่นนั้นก็ต้องพบกันสักรอบแล้วจริงๆ

จ้าวแก้วงั้นก็ถึงเงาร่างเหยียดตรงดูพู่กันที่กล้าขวางรถม้ากลางถนนในฉางอันแล้วก็นิ่งเงียบไปพักหนึ่ง สุดท้ายจึงผงกศีรษะเล็กน้อย "ก็ได้แค่พบกันสักครั้ง ข้าสามารถรับปากได้ จะรู้สึกน้อยชิวว่าในเวลานี้เขาดูเป็นอย่างไรแล้ว"

จางซุนเดินทรงรีบยกกายคารวะทันที "ขอบคุณท่านพ่อเจ้าคะ"

ตงไหลกับจื่ออู่ยี้เฝ้ารออยู่ที่ด้านนอกตลอด คาดไม่ถึงว่าพอประมุขน้อยเข้าไปจะนานเพียงนี้ ผ่านไปอีกพักใหญ่ ในที่สุดถึงเห็นจางซุนเดินหรงออกมา

"ประมุขน้อย..." จื่ออู่ยี้เฝิงจะอ้าปากก็เห็นใบหน้าจางซุนเดินหรงมีรอยยิ้มแวบผ่าน จึงค่อนข้างจะผิดคาดอยู่บ้าง

"บอกให้จางเวยกลับไปเถอะ" ตอนที่บุตรรอยยิ้มของนางก็จางไปแล้ว พุดด้วยท่าทางเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า "ข้าพุดกับท่านพ่อเรียบร้อยแล้ว จะพักอยู่ที่นี่จนถึงปลายเดือน"

ที่จวนบัญชาการซึ่งได้รับการซ่อมแซมเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีเพียงกระเบื้องบนกำแพงสูงใหญ่ของหมู่เรือนที่ยังคงมีรอยไหม้ดำอยู่หลายที่ ซึ่งหลงเหลือจากการถูกเผาในระหว่างไฟสงคราม

หูสี่อี้ทำตามคำสั่งของซานจง โดยจัดการเรื่องของทหารที่ตาย

ในสงครามจนเรียบร้อย เขากำลังออกมาจากลานฝึกซ้อมทหาร แล้วก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งอยู่ในลานเรือนบ้างก็ยืนบ้างก็นั่งยองๆ จับกลุ่มกันไม่ใช่พวกนักโทษอุกฉกรรจ์จากคุกใต้ดินกลุ่มนั้นแล้วยังจะเป็นใครที่ใดได้

คนกลุ่มนั้นเข้ามาอยู่ในจวนบัญชาการแล้ว กินด้วยกันอยู่ด้วยกันกับพวกเขานั้นก็ช่างเถอะ ตอนนี่แม้แต่ผมก็รวบเกล้ามวยขึ้นแล้วถึงขั้นยังสวมชุดเกราะอ่อนของจวนบัญชาการอีกด้วย เปรียบเทียบกับสภาพที่เหมือนสัตว์ป่าเหมือนญาติพี่น้องที่อยู่โนงูเขานั้นแล้วช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

หูสีอ้อจ้องมองเว่ยเซินอู่ที่ดูดูร้ายที่สุดผู้นั้น เดินไปก็มองไปด้วยอย่างห่างๆ หลังจากอีกฝ่ายรวบผมเกล้ามวยแล้ว ดวงตาซ้ายที่มีรอยแผลเป็นสีขาวก็เปิดเผยออกมาจนหมด ทำให้ดูสะกดตามากยิ่งขึ้นเมื่อเห็นก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณผู้นั้นดูดูร้ายน่ากลัวมากขึ้น

"แค่พวกนี้หรือ ก็พอไหว ถึงแม้เมื่อเปรียบกับฝีมือที่ต่ำที่สุดของพวกบิดาในตอนนั้นแล้ว ยังคงต่ำกว่าอยู่เล็กน้อยก็ตาม เจ้าคนแซ่ชานนั้นก็พอมีความสามารถในการฝึกทหารอยู่บ้างเหมือนกัน" เว่ยเซินอู่ นั่งอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน มองไปที่ลานฝึกทหารอยู่

หูสีอ้อหยุดเดินทันที "เจ้าพูดเล่นอะไร!"

แผลเป็นสีขาวของเว่ยเซินอู่กระตุกขึ้น ปรายตามองเขา "บิดาพูดอะไรเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วย?"

หูสีอ้อถลกแขนเสื้อขึ้น "เจ้าคนสามัญ เห็นที่นี้เป็นสถานที่เยี่ยงไร ท่านหัวหน้าให้พวกเจ้าเข้ามาอยู่แล้วยังไม่รู้จักสำนึกบุญคุณอีก มารดาเจ้าเถอะ ยังจะต่อต้านอีกรี!"

เว่ยเซินอู่หน้าทะมึนดุตัน "แล้วจะทำอันใด เจ้าคนแซ่ชานนั้น

ทำให้เจ้าเชื่องถึงเพียงนี้เชียวนะ ถึงได้พูดจาแทนเขาอย่างนี้"

"ท่านหัวหน้าของเราควรกับการเชื่อฟังทุกอย่าง! อย่างพวกเจ้า สัตว์ประหลาดกลุ่มนี้แหละสิ ไม่รู้จักดูตนเองเสียบ้างว่าเป็นตัวอะไร ถึงรอบให้เจ้ามาพูดจาเหลวไหลที่นี้แล้วหรือ!"

หูสีอูเห็นเขาขัดนัยน์ตามานานแล้ว เลยชักดาบออกมาทันที เว่ยเซินอู่นำเขี้ยวคล้ำๆ ผุดลุกขึ้นทันที แล้วส่ายยิ้ม "คิดจะลงมือริบดาจะให้เจ้าดูสักหน่อยว่าบิดาเป็นตัวอะไร!"

คนที่อยู่ด้านหลังสืบทว่าคนแทบจะลุกพรวดขึ้นยืนพร้อมๆ กับ เว่ยเซินอู่นั่ง

ด้านหลังหูสีอู่อีกก็มีทหารในหน่วยของเขามารวมตัวกันแล้วเหมือนกัน พอเขาก้าวเท้าเข้าไป จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงม้าร้องฮืออย่างอีกเหมิ จึงหยุดการกระทำลงทันทีแล้วหันไปมอง

ซานจงควมม้าเข้ามา มือหนึ่งถือดาบอยู่ อีกมือรั้งบังเหียนม้าให้หยุด แล้วมองมาทางนี้อย่างเย็นชาน่ากลัว

"ท่านหัวหน้า" หูสีอู่อ้อยหลังไปก้าวหนึ่งทันทีตามจิตใจได้สำนึก เพราะรู้จักนิสัยของเขา ก่อนจะเก็บดาบกลับไปพาลางพูดอย่างไม่พอใจ "เจ้าเว่ยเซินอู่นั่น..."

"เขาชื่อลั่วซง" ซานจงบอก "จากนี้ไปไม่ต้องเรียกเขาว่าเว่ยเซินอู่อีก" หูสีอู่อึ้งงันไปทันที แล้วมองไปทางด้านนั้น

เว่ยเซินอู่นั่งหรือลั่วซงที่อยู่ด้านนั้นแยกเขี้ยวยิงฟันพาลางหัวเราะเสียงประหลาด

ซานจงมองเขาแวบหนึ่ง แล้วก็กวาดตามองเงาร่างอีกหลายสิบคนที่อยู่ด้านหลังเขาอีกที "ถึงแม้ฮ่องเต้จะมีพระราชานุญาตแล้ว แต่พวกเจ้า

ก็คือนักโทษมีความผิดติดตัวที่เข้ามาอยู่ในกองทัพ จึงทำตัวให้ดีขึ้นหน่อย
ไม่มีใครส่งเสียง จากนั้นผางลู่ก็ลากลับซงกลับไป

"ผางลู่" ซานจงพลันเอ่ยเรียก แล้วโบกมือไปทางด้านหลัง

ผางลู่เกล้าผมขึ้นแล้วเช่นเดียวกัน เผยให้เห็นผมสีดำดอกเลา
สองข้างขมับ พอเขาเงยหน้าก็เห็นที่ด้านหลังของซานจงมีทหารหลายคน
เข้ามาและพาคนมาด้วยสี่คน เขารีบเข้าไปต้อนรับทันที

คนสี่คนนั้นผมยาวขึ้นกว่าเดิมครึ่งหนึ่งแล้วเหมือนพวกเขา ถึงแม้
จะรวบผมขึ้น แต่ดูแล้วกลับยังเหมือนกับสัตว์ประหลาดมากกว่าอยู่ที่
เพราะว่าแต่ละคนล้วนมีบาดแผลพิกลพิการที่ดูน่ากลัวอยู่บนร่าง

คนที่อยู่ด้านหน้าสุดคนหนึ่งซึ่งลำคอมีแผลเป็นสายยาวลากผ่าน
ราวกับงู ที่ตามอยู่ด้านหลังเขาก็คือสองคน คนหนึ่งมีแผลเป็นที่ใบหน้า
ด้านข้าง อีกคนขาซ้ายเดินกะเผลก คนที่อยู่ด้านหลังสุดถึงขั้นแขนขาดไป
ข้างหนึ่ง พวกนี้ก็คือสี่คนที่ถูกซานจงใช้เป็นตัวประกันในตอนนั้น

ชั่วพริบตาฉัน คนหลายสิบคนนั้นล้วนรุมล้อมเข้าไปทั้งหมด

หูสี่อี่ถูกเบียดจนไปอยู่ที่ด้านข้างอย่างงุนงง มองดูพวกคน
หลายสิบคนนั้นรวมตัวกันราวกับผึ้งรังหนึ่ง แล้วก็หันกลับไปมองซานจง
กลับเห็นเขานั่งนิ่งอยู่บนหลังม้า นัยน์ตาดำดูลึกล้ำ บนใบหน้าไม่แสดง
สีหน้าอะไรทั้งสิ้น

จนกระทั่งมีทหารนายหนึ่งมาจากประตูใหญ่ของจวนบัญชาการ
รายงานอยู่ที่ด้านล่างม้าของเขาด้วยเสียงเบาๆ "ท่านหัวหน้า มีจดหมาย
ส่งมาถึงท่านขอรับ"

ซานจงลงจากม้า ก้าวยาวๆ เดินไปไกล

หูสี่อี่มองนักโทษอุกฉกรรจ์กลุ่มนั้นอีกครั้ง พุดพึมพำกับตนเอง

แล้วก็เดินตามซานจงไป

คนที่เหลือกลุ่มนั้นยังคงยืนอยู่ ทุกคนล้วนยืนล้อมสี่คนนั้น

"เขาได้ทำอะไรพวกเจ้าบ้างหรือไม่" ลัวซงกั้ดพินถาม

คนที่แขนขาดสายหน้า "ตรงกันข้าม เขาถึงกับรักษาบาดแผลให้เรา เพียงแต่ถูกจับตามองอย่างเข้มงวดเลยไม่รู้ว่่าอยู่ที่ใด เพราะถูกปิดบังเอาไว้ตลอด"

แผลเป็นสีเขียวของลัวซงกระตุกแล้วกระตุกอีก หน้าตาถมึงทึ่งเนิ่นนานถึงได้แค้นเสียงเฮอะคำหนึ่ง "นับว่่าเขายังรู้จั้กปฏิบัติตัว"

รอบด้านมีแต่ความเจียบสงบ ผางลุ่มองลัวซงเวบหนึ่ง ยังคงไม่ส่งเสียง เพียงคิดในใจอยู่พักหนึ่ง บางทีตอนนั้นที่ซานจงควบคุมพวกเขาทั้งสี่คนเอาไว้คงเป็นความตั้งใจ ไม่ใช่เพียงเพราะว่่าพวกเขาถูกควบคุมได้ง่ายเท่านั้น

ซานจงตรงไปถึงกลางลานฝึกซ้อมก็หยุดลง จากนั้นถึงรับจดหมายที่ทหารนายนั้นส่งมาให้ "ส่งมาจากที่ใด"

"ฉางอันขอรับ"

ครัน้จดหมายในมือเขาคลือออกมาแล้วก็เห็นตัวหนังสืออันคุ้นตาก็รู้ว่่าเป็นเผยแพร่หลังเสียนมา ในจดหมายบอกเขาว่่าไม่แน่ใจว่่าเป็นเรื่องจริงหรือลวง แต่ฉางอันน่าจะกำลังตรวจสอบเขาอยู่

ซานจงอ่านครว่่าๆ จบแล้วก็ฉีกจดหมายทิ้ง ก่อนโยนเข้าไปในกองไฟที่ลุกโชน

ต่อให้เผยแพร่หลังไม่ส่งจดหมายมาเตือนเขา เขาเองก็เดาได้ว่าน่าจะมืผลตามหลังมาเช่นนี้แน่นอน ตอนที่ถววยฎีการายงานไปที่ฉางอัน

ก็เตรียมตัวไว้แล้ว ก็เพราะเพื่อเรื่องนี้เขาถึงต้องจับตามองการเคลื่อนไหวของนอกด่าน

หุสืออี้เดินเข้ามาตรงหน้าพอดี

นิ้วมือชานจงกดอยู่ที่ด้ามดาบ จู่ๆ ก็ถามหุสืออี้ "ข้าให้จางเวยส่งคนไปจับตามองนอกด่านก่อนหน้านี้ เป็นอย่างไรแล้ว"

หุสืออี้ถูกถามกะทันหันก็รีบตอบ "จับตามองไว้แล้วขอรับ ครึ่งนี้พวกมันยกทัพมาแล้วเสียเปรียบ จนตอนนี้ทหารฝ่ายศัตรูที่เฝ้าเมืองรักษาการณ์ยังคงระดมกำลังพลกันไม่ได้หยุดพัก เจ้าพวกอ่อนหัดเอ๊ย!"

ชานจงพยักหน้า "ช่วงค่าน่าจะมีพวกลู่หลินกลุ่มหนึ่งมาแจ้งข่าวให้ข้าจำไว้ ปล่อยให้พวกเขาเข้ามา" พูดจบก็หันหน้าทำท่าจะไป แล้วก็ชะงักไปนิด "ยังมีอีก คนพวกนั้นก็เป็นที่ทหารของข้าเหมือนกัน พวกเขาไม่มีอะไรแตกต่าง"

หุสืออี้เห็นเขาเดินไปไกลแล้ว ก็มองไปทางสัตว์ประหลาดกลุ่มนั้นที่จับกลุ่มกันอยู่ห่างๆ ก่อนอำปากค้างไป

เมื่อฟ้ามืดลงชานจงก็เดินเข้าไปในห้องพักเพียงคนเดียว

ทุกหนแห่งล้วนมืดสนิท เขาไม่ได้จุดโคมทำเพียงถอดเกราะแขนออก ทั้งอย่างนี้ ถึงกับรู้สึกว่ามีเคยชินอยู่บ้าง

จางซุนเสินหรงไม่อยู่ เขาเองก็ไม่ค่อยอยากที่จะกลับไปที่ยวนพักขุนนางเท่าไร ไปอยู่ในห้องหลักนั้นเพียงผู้เดียว กลับไม่สู้มาอยู่ที่ห้องพักนี้ดีกว่า

จนเมื่อเขานั่งลงบนเตียงแคบๆ หลังนั้นแล้ว ก็ยังสามารถนึกถึงภาพที่นางเข้ามาในนี้ก่อนหน้านั้นไม่กี่ครั้งได้อยู่เลย มีครั้งหนึ่งที่นางก็นั่งอยู่ใกล้เขาบนเตียงนี้ สะโพกของแต่ละฝ่ายชิดติดกันเลยทีเดียว

ซานจงยกมือขึ้นลูบไล้เส้นกราม แล้วก็ยิ้มๆ อยู่ในความมืด วุ่นอยู่กับเรื่องของตนเองอย่างไม่รู้สึกรู้สีกตัว พอมียามว่างถึงได้พลันตระหนักว่าตนเองถึงกับกำลังคิดถึงนางอยู่

เพิ่งจะแยกจากกันไม่นานเท่าไรแท้ๆ แล้วที่จริงก็ไม่นับว่าไกลกันด้วย อยู่มาयीสิบกว่าปี เขาคิดมาตลอดว่าตนเองนับเป็นคนไร้ความรู้สึกคนหนึ่ง ทว่าวันนี้ถึงกับพะวงห่วงหาสตรีผู้หนึ่งเช่นนี้ได้ ที่ผ่านมาไม่เคยมีมาก่อนเลย

ทันใดนั้นด้านนอกก็มีเสียง "ท่านผู้บัญชาการซาน"

ซานจงเก็บความคิด แล้วลุกขึ้นทันที

เมื่อตั้งประตูเปิด ท่ามกลางความมืดสลัวที่ด้านนอกมีพวกกลุ่มหลินที่แต่งกายแบบชาวฮั่นยืนอยู่หลายคน

หูสี่อี่ที่อยู่ข้างๆ พูดว่า "ท่านหัวหน้า พวกเขามาแล้ว"

"อืม" ซานจงกล่าว "พูดเถอะ"

หัวหน้าของกลุ่มหลินกุมหมัดทำความเคารพอย่างนอบน้อม "การข่าวที่นอกด่านเข้มงวดมากตลอดเวลา สถานที่ซึ่งอยู่ห่างไกล ล้วนไปไม่ได้แล้ว จนกระทั่งเมื่อสองวันนี้ได้ยินว่าพวกเขาลับเปลี่ยนกำลังพล มีกำลังพลส่วนใหญ่จำนวนหนึ่งย้ายไปก่อน แล้วจึงโยกย้ายทหารอีกจำนวนหนึ่งมาคอยป้องกันแทน นี่คือข่าวสารที่พวกเราสามารถสืบมาได้มากที่สุดแล้ว"

ซานจงยืนอยู่ที่หน้าประตู ดูราวกับต้นสนตระหง่านอยู่ในความมืด "พูดเช่นนั้น หากจะออกนอกด่าน ครั้งนี้ก็เปิดโอกาสที่หาได้ยากแล้ว"

"ผู้บัญชาการซานฉลาดปราดเปรื่อง"

"รับทราบแล้ว ทำตามกฎเกณฑ์เดิม"

พวกคู่หลินพร้อมใจกันขานรับ แล้วอำลาไปอย่างแผ่วเบา
 ชานจงยังยืนอยู่ที่หน้าประตู กำลังคำนวณนับเวลา
 จนกระทั่งหู่สี่อี่เกือบจะพูดออกมาอย่างทนไม่ไหวแล้ว ชานจง
 ถึงคำนวณเสร็จ แล้วก็สั่งการ "ไปบอกพวกเขาเตรียมตัวให้พร้อม
 ตามไปกับข้า"

พอหู่สี่อี่ได้ยินก็รู้ว่า 'พวกเขา' หมายถึงสัตว์ประหลาดกลุ่มนั่นเอง
 จึงพูดอย่างประหลาดใจ "ท่านหัวหน้าจะไปที่ไหนหรือ พาพวกเขาไปทำ
 อันใด"

ชานจงเดินออกไปด้านนอก "ออกจากด่านสักเที่ยวหนึ่ง"

89

ยามดึกสงัด บนกำแพงด้านมีเชือกห้อยลงมาหลายสิบเส้น
มีเงาร่างเคลื่อนไหวลงมาอย่างเงียบเชียบที่ละสาย

หลังจากลงถึงพื้นเงาคนก็พลีวกายวูบ ลอบเร้นเข้าไปในปากรถีบ
ตามแนวเทือกเขาสูงชันในทันที เงากลุ่มนั้นกระจายตัวพุ่งตรงไปที่นอกด่าน

ตอนที่ฟ้าค่อยๆ สว่างขึ้นที่ละนิด นอกด่านยังคงมีลมแรงพัดกระหน่ำ
ม้วนหอบฝุ่นทรายเสียงดัง พาดเข้าใส่เนินสูงของฐานดินที่ถูกทิ้งร้าง
จนพังทลายหลายแห่ง เงาร่างที่หมอบซุ่มอยู่ด้านหลังฐานดินก็คือ
คนทั้งหมดที่เพิ่งเร่งรุดมาถึง

"ท่านหัวหน้า พวกเราต้องออกจากด่านมาเพื่ออันใดกัน แล้วยัง
แต่งกายเช่นนี้อีก" ผู้ที่ถามก็คือหูสี่อี่ เขา นำกำลังคนหน่วยเล็กๆ
หน่วยหนึ่งจำนวนสิบกว่าคนหมอบต่ำอยู่ที่ข้างกำแพงด้านข้างแถบหนึ่ง
ของฐานดิน แต่ละคนสวมเสื้อตัวสั้นเนื้อผ้าหยาบและกำลังจ้องไปที่

ซานจงซึ่งอยู่ด้านหน้าสุด ผู้เป็นหัวหน้ากำลังหันหลังให้เขาและมองไปยังที่แห่งหนึ่งตรงด้านหน้า

"ออกมาหาคน" ซานจงคุกเข่าข้างหนึ่งหมอบคู้อยู่กับพื้น สวมเสื้อตัวสั้นเนื้อผ้าหยาบสีเทาดำดูทะมัดทะแมง ใช้เชือกมัดชายแขนเสื้อทั้งสองข้างเอาไว้ มือหนึ่งกุมดาบอยู่ แล้วพูดเบาๆ "หาทหารของข้า"

"ทหาร?" หูสีอืดกตะลึง "พวกเราไปมีทหารทั้งอยู่ที่นอกด่านตั้งแต่เมื่อไร"

ทัพลโยวโจวไม่เคยออกรบที่นอกด่านมาก่อนแท้ๆ

ซานจงไม่ขยับเขยื้อน "ทหารเก่าของข้า"

หูสีอืดยังไม่ได้พูดอะไร เสียงที่เจินจัดมากประสบการณ์เสียงหนึ่งก็ชิงพูดด้วยเสียงเบาๆ "เจ้ามันใจว่าจะสามารถหาพบหรือ"

หูสีอืดหันไปมองด้านหลัง คนที่พูดก็คือผางลู่ที่หน้าผากมีริ้วรอยย่นลึกอยู่หลายรอย

ในหมู่ 'สัตว์ประหลาด' กลุ่มนั้น นอกจากคนที่บาดเจ็บสาหัสสี่คนนั้นที่เหลืออีกแปดสิบคนล้วนมาทั้งหมด หมอบชุมนุมอยู่ติดๆ กัน แทบจะล้อมอยู่หลังฐานดินที่พังทลายหลายแห่งรอบๆ นี่ทั้งหมด ทุกคนล้วนสวมเสื้อตัวสั้นผ้าเนื้อหยาบสีเทาคล้ำ ดูเหมือนสัตว์ป่าที่จำศีลอยู่ร่วมกับคนที่หูสีอืดพามาด้วยก็เป็นหนึ่งร้อยคนพอดี

ซานจงไม่ได้หันกลับมา ยังคงจ้องมองความเคลื่อนไหวที่ด้านหน้าทันใดนั้นก็หัวเราะเบาๆ "เพื่อเรื่องที่ไม่แน่ใจนี้ข้าถึงกับรอมมาถึงสี่ปีแล้ว"

รอบด้านเงียบสนิทไปหมด

น้ำเสียงนี้ทำให้หูสีอืดพลันนึกถึงเมื่อครั้งติดตามผู้เป็นหัวหน้าไล่ตามคุณหนูเอาแต่ใจตัวผู้นั้นไปถึงเหอตง ตอนที่เขากลับมาลโยวโจว

ได้พูดประโยคนั้นว่า 'มีเรื่องมากมายที่รู้อยู่แล้วว่าไม่มีหวังก็ยังไม่อยากไปลองดู และก็ต้องรอให้ทำไปแล้วถึงสามารถพูดได้ว่า 'ไม่เสียใจ'

นั่นเป็นครั้งแรกที่หัวหน้าพูดความรู้สึกภายในใจ เลยทำให้จำได้อย่างแม่นยำเป็นพิเศษ ตอนนั้นนึกว่าพูดถึงคุณหนูเอาแต่ใจตัวเท่านั้น ตอนนั้นเมื่อมารวมเข้ากับประโยคนี้อูๆ ก็รู้สึกได้ว่ามีความหมายถึงเรื่องอื่นมากกว่า

ไม่มีใครพูดอะไรอีก ในที่ห่างไกลออกไปคล้ายจะมีเสียงก๊อบแก้มกำลังมุ่งไปทางหนึ่ง ท้องฟ้าสลัววาง ฝนทรายกำลังหนาแน่น ทำให้มองเห็นไม่ค่อยชัด แต่ก็สามารถตัดสินใจได้แล้วว่าเป็นกองทัพใหญ่ของพวกนอกด่านกำลังเคลื่อนพลอยู่ รอจนเสียงก๊อบแก้มค่อยๆ ห่างไป ท้องฟ้าก็สว่างเต็มที่แล้ว เหลือเพียงพายุทรายที่กำลังพัดรุนแรง

"ไปกันได้แล้ว" ซานจงเอาผ้าผืนหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ นำไปคาดไว้บนหน้าผากให้เรียบร้อย แล้วกุมดาบลุกขึ้น

คนอื่น ๆ ก็ลุกขึ้นตามๆ กัน ทำตามอย่างเขาโดยการคาดผ้าไว้บนหน้าผาก เหมือนกับพวกกลุ่มหินที่เดินไปมาอยู่ข้างนอกเหล่านั้น ไม่มีผิดเพี้ยน

ทั้งขบวนเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ซานจงต้านลมนำอยู่ ด้านหน้า โคนฝนทรายปกคลุมไปทั้งร่าง จนกระทั่งถึงทางแยก ทรายมันวนตลบไปทั่วท้องฟ้าจนมืดครึ้ม เขาก็ได้หยุดลง

"มีอะไรหรือท่านหัวหน้า" นู้อีอี้ถามเบาๆ

ซานจงอยู่ตรงกลางพายุทราย เขาแยกแยะทิศทาง แล้วถึงได้เคลื่อนไปข้างหน้าต่อ "ไม่มีอะไร แค่นึกถึงภาพเมื่อครั้งที่แล้วขึ้นมา"

คือการคิดถึงจางซุนเสินหวง ครั้งนี้ไม่มีนางอยู่ข้างกายคอยชี้ทาง

ให้เขาแล้ว โชคยังดีที่เขายังจำเส้นทางได้แม่นยำ

ลมยังคงพัดโหมรุนแรง และยังพัดรอยก๊ีบเท้าม้าที่พวกทหารนอกด่าน
ทิ้งไว้บนพื้นเลือนหายไป

ในที่ไกลออกไป ท่ามกลางเสียงออกคำสั่งภาษาหู ทหารของทัพใหญ่
ของพวกนอกด่านหน่วยหนึ่งกำลังถอยกลับไปทางทะเลทรายตอนเหนือ
ที่นั่นเป็นดินแดนในเขตรักษาการณ์ของเผ่าชี่ตานแต่ละเผ่า

ห่างออกไปตรงบริเวณที่ดูเหมือนเป็นแนวกำแพงที่ทอดขวาง
อยู่แถบหนึ่ง เงามาร่วงคร่ำครวญตัดผ่านภูเขาเข้าไปในป่า มุ่งหน้าไป
ทางด้านขวาของป่า

ไม่มีใครพูดอะไร มีเพียงหุสืออี้ที่อยู่ระหว่างเร่งเดินทางกำลัง
มองลอดผ่านรอยแยกของกิ่งไม้ไปทางท้องฟ้า แล้วแอบพึมพำประโยคหนึ่ง
"ทางด้านนั้นไม่ใช่ทางไปเมืองเก่าจี้โจวหรือ"

ไม่รู้ว่าคุณคิดไปเองหรือไร เขารู้สึกว่าหลังจากพึมพำประโยคนี้จบ
รอบด้านก็ดูเหมือนยิ่งเงียบงันกว่าเดิม โดยเฉพาะพวกสัตว์ประหลาด
กลุ่มนั้นที่ไม่พูดอะไรเลยสักคำเดียว มีแต่เสียงหายใจที่ค่อยๆ หนักหน่วงขึ้น
เนื่องจากการเร่งรีบเดินทาง

ซานจงเดินอยู่หน้าสุดตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ กระทั่งออกจากป่าและ
รอกจนอีกด้านหนึ่งปรากฏเค้าโครงทิวเขาสูงตระหง่านขึ้นในสายตา
เขาจึงหยุดลง

"ให้สองสามคนไปที่บริเวณรอบๆ นี้กับข้าก่อนสักเที่ยวหนึ่ง
คนที่เหลือหยุดพักอยู่กับที่คอยฟังคำสั่ง" เขาพูดเบาๆ พลางหยิบผ้าแถบหนึ่ง
มาพันฝักดาบเอาไว้

หูสื่ออริบพูด "ข้า...ข้าจะตามไปกับท่านหัวหน้า"

ซานจงพยักหน้า มองไปยังเงาร่างคนกลุ่มนั้นที่อยู่เจี๊ยบๆ ทางด้านหลัง "ผางลู่ก็ไปกับข้าด้วย"

ผางลู่เดินออกมา ปกปิดดาบสั้นที่พกอยู่ตรงเอวเอาไว้พลางพูดว่า "ลั่วซงก็จะตามไปด้วยเหมือนกัน"

ซานจงกวาดตามองคนที่อยู่ข้างหลังเขา แล้วก็หันหน้ากลับไป ก้าวเท้าออกเดินทาง "อย่างนั้นก็ตามมา"

ลั่วซงมีรอยยิ้มประหลาดประดับอยู่บนใบหน้าพลางเดินตามไป

เวลาเคลื่อนผ่าน เมืองที่ไม่เล็กไม่ใหญ่แห่งหนึ่งค่อยๆ ปรากฏขึ้น ในสายตา ท่ามกลางความขมุกขมัวไม่ชัดเจน มีแต่ผู้คนรายเต็มไปหมด แลคล้ายภาพฝันภาพหนึ่ง

ทางเข้าเมืองที่สร้างจากไม้ยังคงอยู่ แต่กลับไม่เห็นเงาคนเข้าออก และไม่ได้ยินเสียงผู้คนแม้แต่คนเดียว มีเพียงอีกาไม่กี่ตัวเกาะอยู่บนต้นไม้ ต้นใหญ่กิ่งๆ แห่งโกรันที่ยืนคอเอียงอยู่ตรงปากทางเข้าเมือง กำลังส่งเสียงร้องกาๆ ดังวุ่นวาย

ซานจงมองไปรอบๆ พลังเงียหูฟังเสียงความเคลื่อนไหว ทันใดนั้นก็หมุนตัวกลับกระซอกหูสื่ออริที่อยู่ที่ใกล้เขามากที่สุด "ทางนี้!"

เงาร่างสี่สายอ้อมไปทางด้านข้างอย่างรวดเร็ว ด้านหลังมีเสียงม้า ขบวนหนึ่งเคลื่อนจากที่ไกลๆ เข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ผสมผสานกับเสียงตะโกนเป็นภาษาหู ทหารนอกด่านขบวนหนึ่งที่มีอยู่ห้าหกนาย ปล่อยดมยารู้งริง คาดว่าเป็นคนที่ตามทั้งหมด ดูจากจำนวนคนน่าจะเป็นการลาดตระเวนตามปกติ

หลังฐานดินที่ทุ่งรกร้างด้านข้าง ชานโรงแกะผ้าที่พันฝักดาบออกดวงตาทั้งคู่ดูลึกล้ำสงบนิ่ง จับจ้องทหารที่ขี่ม้าอย่างช้าๆ อยู่ข้างหน้ากลุ่มนั้น แล้วพูดเบาๆ "เบาะแสบเพียงอย่างเดียวก็อยู่ที่นั่นเอง จัดการครั้งเดียวให้จบไป"

ผางลู่ก็กำลังแกะผ้าพันดาบออกมาเหมือนกัน "ทางซ้ายนั้นให้ข้าจัดการเอง"

"ทางขวา..."

"ทางขวา..."

หูสี่อี่เพ็งจะพูด แล้วก็ต้องหันหน้าไปถลิ่งตาใส่คนด้านข้าง เพราะว่าลัว่ซงก็อ้าปากพูดแทบจะพร้อมกันกับเขา

"บิดาจะทิ้งให้เจ้าแล้วกัน" ลัว่ซงยิ้มอย่างชั่วร้าย "ที่อยู่ข้างหลังนั้นเป็นของบิดาเอง"

เสียงเหล็กเสียดสีดังขึ้น ดาบยาวตรงในมือชานโรงออกจากฝักแล้ว พายุทรายม้วนตลบ ทหารฝ่ายศัตรูหลายนายนั้นตวาดใส่ม้าไม่ใช่ออย่างอ้อยอิ่งเชื่องช้าแล้ว

ทันใดนั้นหนึ่งในนั้นก็มองเห็นเงาดำวูบหนึ่งที่หลังฐานดิน จึงตะโกนเสียงดังแล้วหนีบท้องม้าพุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

คนที่ร่วมขบวนทางด้านหลังถูกเสียงนั้นดึงดูดความสนใจ จนทยอยตามมา กลับเห็นม้าที่พุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็วนั้นร้องฮือคราหนึ่ง แล้วขาหน้าก็ล้มลง คนบนหลังม้าถูกลากลงไปหลังฐานดิน จากนั้นก็ไม่มีเสียงอื่นได้อีก

คนข้างหลังคิดจะวิ่งม้าให้หยุดก็ไม่ทันแล้ว เพิ่งจะถึงข้างเนินด้านหน้าม้าก็มีเงาคนวิ่งออกมาแล้วก็หลบหายไปจากตรงหน้า จากนั้น

ก็มาถึงที่ด้านข้าง ดาบโค้งใบกว้างในมือเพิ่งชักออกมาได้ครั้งเดียว เสียงตะโกนยังอยู่ในลำคอ คนก็ร่วงตกลจากหลังม้าแล้ว...ตายหมดทุกคน

ซานจงดึงดาบออกมาจากทรวงอกของคนหนึ่ง แล้วหุสืออิกก็ลากศพศพนั้นไปปกปิดร่องรอยไว้หลังฐานดิน เขาเช็ดคราบเลือดบนดาบแล้วเข้าไปจูม้าของข้าศึก จากนั้นพลิกตัวขึ้นไป

ไม่ต้องออกคำสั่ง ทุกคนก็รีบขึ้นม้าตามเขาไปทันที

ม้าควบอย่างรวดเร็วอ้อมเมืองทั้งเมืองไป ทิวทุกแห่งมีผู้คนลี้ภัยพลิว่อน ผู้นทรายส่งเสียงหวีดหวิวอยู่กลางทุ่งร้าง ม้าหลายตัวควบมาถึงบนถนนดินที่เป็นหลุมเป็นบ่อสายหนึ่ง

"เบาะแสบเพียงอย่างเดียวมันอยู่ที่ใด" ลั่วซงถ่มผู้นทรายออกมา

ซานจงลงจากม้า มองไปทางด้านข้างถนนดิน "ก็คือที่นั่น"

ที่นั่นมีคนนั่งอยู่ ก็คือคนเสียสติที่พิการผู้นั้น...เขายังอยู่

เขายังคงสวมเสื้อผ้าเปื้อนขาดรุ่งรุ่งนั่งอยู่ ผมเผ้าหงอกเป็นสีเทา ทั้งศีรษะ ดูสกปรกยุ่งเหยิงปกปิดดวงตาทั้งคู่ที่มีดบาดและไบหน้าที่ถูกทำให้เสียโฉม ข้างขาที่ขาดด้วนมีขามแตกๆ ปากบิ่นเปื้อนคราบโคลน ซึ่งข้างในมีหมันโถวเก่าๆ ครั้งลูกที่คาดว่าถูกลมเป่าจนแห้งไปนานแล้ววางตะแคงอยู่ เขายังคงส่งเสียงแหบเค็ร้องเพลงพื้นบ้านเพลงนั้นอยู่ "เก่าปีหนึ่ง ใหม่ปีหนึ่ง..."

อาจเป็นเพราะได้ยินเสียงก๊อบเท้าม้า เสียงร้องเพลงของเขาจึงหยุดลง แล้วขดตัวถอยหนีไปด้านหลังตลอดเวลา

เสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

"ใคร?" คนเสียสติยิ่งถอยหนีอย่างนี้กแล้ว ปากที่ได้รับบาดเจ็บจนบิตเปี้ยวส่งเสียงอู้อี้จากลำคอ พุดภาษาอันที่ไม่ค่อยชัดเจนออกมา

จากปาก "ช่างนอกรอบกันแล้ว มีทหารมามากมาย พวกเขาล้อมวังหนีแล้ว พวกเขาล้อมวังหนีแล้ว..."

ซานจงยืนอยู่ตรงหน้าเขา "เหตุใดเจ้าไม่หนี"

"ข้าหนีไม่ได้ ข้ายังหนีไม่ได้ ข้ายังมีงาน...งานที่สำคัญมาก..."

คนเสียดสีพลันหยุดไปกะทันหัน แล้วยื่นสองมือลูบคลำพื่นกระเถิบเข้ามา "เจ้าพูดภาษาอัน? เจ้าเป็นคนจงหยวน? ข้ารู้จักเจ้า ข้าคุ้นหูเสียงของเจ้า!"

ครั้งนี้ซานจงไม่ได้ตั้งใจกดเสียงลงให้ต่ำ เขานั่งยองๆ ลงตรงหน้าคนผู้นั้น "คำพูดครั้งก่อนยังพูดไม่จบ เวลานี้ข้าพาคนกลับมาตามหาเจ้าแล้ว"

"เจ้าเป็นใคร" คนเสียดสีเหมือนกับตื่นเต้นเหลือประมาณ แหวกผมที่กรูกรังออก ยืนหน้ามาทางร่างของเขา "เจ้าเป็นใครกันแน่!"

"ข้าแซ่ซาน"

"แซ่ซาน?" ผ้าที่ปิดรอยแผลบนใบหน้าของคนเสียดสีสิ้นกระตุกขึ้นทีละน้อยๆ ปากที่ปิดเบี่ยงลิ้นระริก "แซ่ซาน..."

ซานจงพูดเบาๆ "ทัพหลูหลงอยู่ที่ใด"

ในพริบตานั้นคนเสียดสีก็คว้าแขนเขาเอาไว้ทันที ส่งเสียงร้องออกมา "ซานจง?! ท่านคือซานจง!"

"ใช่" ซานจงพยักหน้าถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะมองไม่เห็นก็ตาม "ข้าคือซานจง"

คนเสียดสีพลันหัวเราะร่วนขึ้นมา หัวเราะเสียงดัง แต่กลับแตกพร่าเหมือนกำลังร้องไห้มากกว่า "ท่านมาตามหาทัพหลูหลงแล้ว! ในที่สุดท่านก็มาหาแล้ว! พวกโจรสลัดผู้นั้นตัดเส้นทางข่าวสารทิ้งโดยสิ้นเชิง ลู่ทางอะไรต่างไม่มี นี่เป็นวันที่หนึ่งพันสามร้อยหกสิบสองแล้ว ข้ารู้ว่า"

ท่านจะต้องมา ท่านจะต้องมาแน่นอน..."

สามคนที่อยู่ด้านหลังยื่นนึ่งมองดูภาพจากนี้ ไม่ว่าจะใครต่างก็พูดไม่ออก ผางลู่เดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่งอย่างไม่รู้ตัว "เจ้าก็เป็นคนของทัพหลูหลงเช่นกัน?"

"เป็นเจ้า!" คนเสียสติได้ยินเสียงก็หันขวับมาหาเขา "ผางลู่... นายกองม้าเหล็กผาง! ยังมีใครมาอีกบ้าง ยังมีใครอีก!"

แผลเป็นสีชาวบนหน้าของลั่วซงกระตุกเบาๆ หน้าประเดี๋ยวขาวประเดี๋ยวเขียว กัดฟันแน่น "ยังมีข้า!"

"นายกองม้าเหล็กลั่ว ลั่วซง! เจ้าก็ยังอยู่ริ พวกเจ้าล้วนมากันแล้ว..." คนเสียสติสิ้นเติมไปทั้งร่าง ประเดี๋ยวหัวเราะประเดี๋ยวร้องไห้ "ในที่สุดข้าก็รอจนถึงวันนี้แล้ว..."

หูสืออี้แตกตื่นตกใจไปนานแล้ว

คนเสียสติพลันได้สติแจ่มใสขึ้นมา "ทัพหลูหลง ทัพหลูหลงยังอยู่... ยังอยู่..." แล้วเขาก็คลำพื้น นิ้วมือขีดวาดอย่างสิ้นระริกอยู่บนพื้นวาดเป็นรูปออกมา "จากตรงนี้ไปข้างหน้า ตอนนั้นข้ากับพวกเขาแยกกัน พวกเขาซ่อนตัวอยู่ที่นี้..."

ซานจงดูเส้นทางที่เขาวาดออกมาอย่างสงบนิ่ง

คนเสียสติวาดเสร็จแล้วก็ถอยออกไปกะทันหัน คลำๆ แล้วก็ปิดเส้นผม เขากลุ่มผมที่ยุ่งเหยิงรุงรังปิดขึ้นไปข้างบน เหมือนจะเกล้าผมเป็นมวยแบบชาวฮั่น ทว่ามีอีกลึบสั้นมากขึ้นไปอีกอย่างน่ากลัว หลังจากนั้นก็จัดแจงเสื่อผ้าให้เรียบร้อยอย่างรีบเร่ง เอาสบเสื่อด้านซ้ายดึงออกมาแล้วยัดเข้าไปในสบเสื่อด้านขวา พยายามยึดตัวให้ตรงหันหน้าไปทางซานจงพลางกุมหมัดคารวะ "ทัพหลูหลงค่ายม้าเหล็กที่หก

ขอคารวะทุกท่าน"

รอบด้านล้วนเจียบงัน มีเพียงเสียงลมพัดผ่านเท่านั้น

ซานจงนั่งอยู่ตรงหน้าคนเสียดสีที่นิ่งค้ำประหนึ่งรูปสลักอันหนึ่ง
บนหัวไหล่มีฝุ่นที่ลมพัดกวาดมาติดอยู่ชั้นหนึ่ง ไม่มีใครเห็นสีหน้าของเขา
ชัดเจน ผ่านไปเนิ่นนานเขาถึงได้พูดเสียงหนักแน่น "ม้าเหล็กที่หก
กลับสู่สังกัดแล้ว"

คนเสียดสีหยัดร่างตั้งตัวตรงดูจู่พู่กัน ก่อนที่ศีรษะจะค่อยๆ ตกลง
มือก็ร่วงลง...ไม่ขยับอีกต่อไป

"ท่านหัวหน้า..." นูสีอือร้องเรียกเบาๆ

ผางลูกับลั่วซงปล่อยดาบแล้วก้มศีรษะลง

ซานจงไม่พูดแม้แต่คำเดียว เขาแบกคนเสียดสีขึ้นหลังแล้วก็ลุกขึ้น
พูดว่า "ไป"

ท่ามกลางฟ้าดินอันมืดมัว พายุทรายคล้ายมีเสียงโหยหวน
ทหารผู้เฝ้าทำหน้าที่อย่างสุดความสามารถด้วยความเคารพ หลังจาก
ปฏิบัติการกิจสุดท้ายสำเร็จเสร็จสิ้น ก็หลับตาลงอย่างวางใจแล้ว

ท่ามกลางเสียงลมยังคงคล้ายมีเสียงเพลงพื้นบ้านที่ล่องลอย
อย่างไม่รู้ที่มาหลงเหลืออยู่ กำลังคร่ำครวญหวนให้ "เก่าปีหนึ่ง ใหม่ปีหนึ่ง
พริบตาที่ปีแล้ว จอมทัพแห่งจงหยวนเมื่อใดจะมาถึง ปีแล้วก็ปีเล่า..."

ลวงเข้ายามค่ำ คนอื่นๆ ที่ซ่อนตัวรอรับคำสั่งอยู่ก็ได้รับคำสั่ง
จึงรีบเดินทางไปพบกันที่เมืองซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงเทือกเขาอันสูงตระหง่าน
ซึ่งเห็นด้วยตาเปล่าว่าอยู่ไม่ไกล ในหุบเขามียุวมังคพรใหม่ที่เพิ่งก่อขึ้น
หลุมหนึ่ง

แท้จริงแล้วกองหน้าค่ายม้าเหล็กที่หก ใจวเสี่ยวอู๋ อายุยังไม่มาก ทั้งยังหนุ่มมากด้วยซ้ำไป

ที่นอกด่านเวลานี้ ในที่สุดก็จดจำใจวเสี่ยวอู๋ได้แล้ว แต่อีกฝ่าย กลับตกอยู่ในสภาพบาดเจ็บจนพิจารณาไปทั้งร่าง กล่องเสียงก็ถูกทำลาย จนหมดสิ้น ผมขาวราวกับผ่านโลกมามากมาย กลายเป็นขอทาน ที่ทั้งแก่ชราทั้งเสียดสี เพื่อจะไม่เปิดเผยตัวตนถึงขั้นที่บนแขนขวา เหลือเพียงรอยแผลเป็นรอยหนึ่ง ไม่มีรอยสักแสดงสังกัดว่า 'หลูหลง' สองคำอีกต่อไป แต่ซานจงก็ยังคงจำเขาได้

ไม่ต้องกังวลเรื่องที่ตั้งศพบใจวเสี่ยวอู๋เอาไว้นอกด่าน เพราะที่นี้ ก็คือบ้านเกิด

ซานจงนั่งลงที่ข้างหลุม ยันดาบของตนเองอยู่ ด้านข้างมีเงาร่าง กลุ่มหนึ่งที่ปลดผ้าคาดหน้าผากออกยื่นอยู่อย่างสงบนิ่งเคร่งขรึม

"ท่านหัวหน้า" หูสี่อี่สิ่งห่อกระดาษที่เป็นเสปียงเนื้อแห้งมาให้เขา ห่อหนึ่ง "หลายปีมานี้ที่ท่านอยู่โยวโจวมักจะเรียกใช้พวกกลุ่มหินอยู่ตลอด ก็เพื่อตามหาพวกเขาหรือ"

ซานจงรับเนื้อแห้งมากัดคำหนึ่ง แล้ววางไว้หน้าหลุมศพ "อืม"

"แล้วใจจนถึงไม่เคยได้ยินท่านพูดถึงมาก่อนเลยละ"

ท่ามกลางความมืดยามราตรี ดวงตาคู่นั้นของซานจงลึกล้ำดำมืด ดูจับน้ำจึก "ถ้าสามารถพูดออกจากปากได้ ข้าคงไม่ต้องรอจวบจนตอนนี้ ถึงได้มา"

หูสี่อี่สิ่งเงยบไ้ราวจา

เสียงลมยังคงมีอยู่ แต่ไม่มีเสียงความเคลื่อนไหวจากการ เคลื่อนไหวใดๆ ลอยมาอีก ทันใดนั้นซานจงก็ลุกขึ้น ชักดาบออกมา

"ทั้งหมดไปกับข้า"

เพียงหยุดพักเท้าชั่วขณะแล้วก็เดินทางต่อ ท่ามกลางความมืด ยามราตรี เงาร่างหนึ่งร้อยคนติดตามเขา เคลื่อนตัวอย่างเงียบเชียบ ตรงดิ่งเข้าสู่สวนลึกของภูเขา

ไม่รู้ว่านานเท่าไร และไม่รู้ว่ากาลเพียงใดเหมือนกัน เป็นเวลาที่ห้องฟ้าใกล้จะสว่างอีกครั้ง ในที่สุดก็มาเข้าอยู่ระหว่างเทือกเขา ไม่มีใครได้พูดอะไรสักคำ

จนกระทั่งรอบด้านกลายเป็นหน้าผาขาดที่สูงนับหมื่นเริน* ซานจงไปทางด้านขวาตามที่ใจเสี่ยวอุชี้ทาง แล้วก็ตรงเข้าไปในส่วนที่ลึกยิ่งกว่าเดิม เหมือนกับศิรชะปักลงในโถงจนไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวัน แม้แต่ฝุ่นทรายจากภายนอกก็พัดเข้ามาไม่ได้

ต้นไม้ที่ขึ้นอย่างหนาแน่นบิดพันกันเป็นเกลียวปกคลุมไปด้วยหนามแหลม หลายๆ จุดถึงขนาดสามารถลอดผ่านไปได้เพียงทีละคนเท่านั้น พื้นที่แถบนี้มีผู้คนอยู่น้อยมาก แม้แต่เทือกเขาก็ล้วนดูเหมือนเป็นพื้นที่ซึ่งไม่มีคนมาเยี่ยมกรายหลายร้อยปีแล้ว

อยู่ๆ ซานจงก็ชะงักเท้า ยกมือขึ้น ทุกคนที่อยู่ด้านหลังก็หยุดลง

"พวกเราเข้าสู่ค่ายกลแล้ว" เขาพูดเสียงเบา ทันใดนั้นก็ตวาดเบาๆ

"หมอบลง!"

พริบตานี้ก็มีลูกธนูพุ่งเข้ามา

ทุกคนล้วนมีอาการตอบสนองอย่างรวดเร็ว รีบลุกขึ้นจากพื้น ยังคงไว้วิ้ววคน

"ซ้าย กลาง ล่าง สามเส้นทาง พวกเจ้าน่าจะคุ้นเคยดี" ซานจงกระซิบ

* เริน เป็นหน่วยวัดสมัยจีนโบราณ เทียบกับความลึกประมาณ 7-8 ฟุต

ดาบแน่น แล้วพุ่งออกไปด้วยความรวดเร็ว

ไม่เพียงแค่ว่าแปดสิบคนนั้นเท่านั้น แม้แต่คนที่หูสืออืพามากก็คุ่นเคยดี นี่ก็คือค่ายกลที่พวกเขาเคยฝึกในขณะฝึกฝนทหาร ทุกคนเคลื่อนไหวตามซานจง พริบตาเดียวก็กระจายกันจู่โจม เพื่อหลบหลีกกลไกกับดักบนพื้น

"ปิด!" ซานจงที่อยู่ด้านหน้าสั่งการคำหนึ่ง

มีคนปรากฏตัวขึ้นในที่ห่างออกไป ออกมาจากมุลับ แล้วก็พลัดกายผ่านไป

ค่ายกลถูกทำลายไปแล้ว ในที่ที่ห่างออกไปก็มีแสงไฟกะพริบวาบขึ้นทันที จากนั้นก็สว่างขึ้น ในป่าลึกที่มีดงต้นไม้แน่นทึบ แต่เดิมก็มีสิ่งๆ เหมือนเปลวไฟปีศาจลอยละล่อง เพียงชั่วครู่ก็ร้อยเรียงรวมกันเป็นมังกรไฟ เหมือนมีคนจำนวนมากกำลังวิ่งไปมาที่นี่ ถึงแม้จะไม่มีเสียงแต่กลับมีท่าที่ขู่วิวผู้คน

ซานจงกลับตรงเข้าไปรับหน้า

เป็นค่ายกลอีกแล้ว ลูกธนูพุ่งคว้างวุ่นวายครอบฟ้าคลุมดิน สะเปะสะปะไร้ชั้นตอนใดๆ ทหารที่อยู่ข้างกายหูสืออืนายหนึ่งถูกลูกธนูเข้าแล้ว เขาดาออกมาทันที "มารดา มันเถอะ ลงมือโหดถึงเพียงนี้เชียว!"

เขาถอนธนูออกนั้นออก ท่ามกลางความมืดสลัวเพียงคล้ำได้หยาบๆ ถึงพบว่าตัวธนูดอกนั้นนำกลับมาทำใหม่ น่ากลัวว่าคงจะเก็บธนูดอกเก่ากลับไปหลังจากฝนให้คมแล้วก็เอากลับมาใช้ใหม่

ภายใต้แสงไฟสลัวราง ค่ายกลนี้ก็ถูกทำลายอีกครา ร่างของซานจงว่องไวประหนึ่งสายลม พุ่งเข้าไปจนถึงแม่น้ำที่อยู่กลางป่าสายหนึ่ง เมื่อเท้าเหยียบน้ำก็ยกมือขึ้นทันที ทุกคนที่อยู่ด้านหลังก็ไม่มีใครก้าวขึ้นมา

ข้างหน้าอีก

เขายืนอยู่เพียงลำพังผู้เดียว บุกเข้าไปจนถึงที่ซึ่งมีแสงสว่าง ให้มองเห็นได้ จงใจให้ตนเองเข้าสู่ค่ายกล และกำลังรออยู่

ห้องฟ้าเริ่มเป็นสีฟ้าขาว ลมหนาวดุจใบมีดกรีด แสงไฟสว่างขึ้น อีกหน และพุ่งเข้ามาที่เขาอย่างรวดเร็ว

เพียงพริบตาคนกลุ่มหนึ่งก็พุ่งเข้ามาถึงราวกับหมาป่า ดาบสะท้อน กับแสงไฟวัดมาแล้วก็พินลง

ซานจงยืนดาบออกไปขวางกั้น ยืนอย่างงามสง่าประหนึ่งต้นสน ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว

ทุกคนที่ด้านหลังเวลานี้ถึงได้พุ่งออกมาภายใต้การนำของหูสี่อี้ คนที่ถูกล้อมเอาไว้ไม่อาจลงมือได้อีก และประจันหน้ากันในพื้นที่ แสงไฟ สาดกระจายไป กวาดเอาหมอกในยามเช้าตรู่โดยรอบหายไปจนหมด

"เดี๋ยวก่อน เป็นคนจงหยวน!" มีคนร้องออกมา

ซานจงที่ยืนอยู่กลางน้ำก็ถูกแสงไฟสาดส่องด้วยเหมือนกัน มือข้างหนึ่งของเขายกดาบขึ้นขวางอยู่ตรงหน้าและเหลือบตาขึ้น กระชากผ้าที่คาดหน้าผากออก

รอบด้านพลันเงียบเสียงลง คนกลุ่มนั้นที่ใช้ดาบกับเขายืนนิ่งราวกับ ก้อนหินก็มีปาน แล้วก็ถอยไปโดยไม่รู้ตัว

ด้านหลังของเขามีเงาร่างที่ถือดาบเดินออกมาสองสามคน ล้วนเป็น บุรุษวัยกลางคนที่ผมสองข้างขมับเริ่มหงอกประปราย จับจ้องอยู่ที่ร่างของ ซานจงตาไม่กะพริบ

"ซาน..." คนหนึ่งส่งเสียง แล้วเสียงก็หายไปกะทันหันราวกับ ถูกคนบีบคอ กลืนหายไปในสายลม ทว่านั่นทำให้คนทั้งหมดได้สติ

กลับคืนมา อารุณในมือพวกเขาถูกปล่อยลงไปตามๆ กัน มีท่าทาง เหมือนกับไม้กล้ำจะเซื่อ

ผางลู่กับลั่วซงเดินเข้ามาหา แล้วตามมาด้วยเงาร่างอีกหลายสิบสาย ที่ด้านหลัง ททยอยกันเข้ามาใกล้อย่างเงียบๆ เปิดเผยตัวให้เห็นอย่างชัดเจน ภายใต้อันแสงไฟ

ในที่มืดชายวัยกลางคนผู้หนึ่งก็เดินเข้ามา เอ่ยเสียงสั้นกระชับ "ท่านหัวหน้า ไซ่ท่านหรือ"

"ข้าเอง" ซานจงเอาดาบในมือลง ลูกกระเดือกกลิ้งขึ้นลง "เข้ามาหา พวกเจ้าแล้ว"

90

จางซุนเดินหรงมองดูกระดาษใบปอสีเหลืองแผ่นหนึ่งในมืออยู่
 ท้องฟ้ายังไม่ทันสว่างดี ในจุดพักม้าอวี๋โจวสงบเงียบ นางนั่งอยู่ที่
 หน้าหีบเครื่องประดับ กำลังหวีผมแต่งตัว ตรงหน้ามีแสงจากเทียน
 ที่ยังไม่ดับ นางกำลังดูรายการอาหารที่เขียนอยู่บนกระดาษนี้

จื่อรู่ยอยู่ข้างๆ กำลังหวีผมยาวดำขลับให้นางอยู่ พูดขึ้นว่า
 "ถ้าประมุขน้อยพอใจ รอจนท่านผู้บัญชาการชานมาก็จะได้จัดเตรียม
 ตามนี้เจ้าคะ"

จางซุนเดินหรงดูรายชื่อบนนั้นซึ่งล้วนเป็นของที่บิดาของนาง
 โปรดปรานก็วางกระดาษลง "ไปทำตามนี้เถอะ" พุดแล้วก็เงยหน้าขึ้นมอง
 ไปทางหน้าต่างที่ยังมีดสลัวอยู่ แล้วถาม "ท่านพ่อของข้าอารมณ์เป็น
 อย่างไร"

"ท่านกั้วกงดูอารมณ์ดีมากเจ้าคะ" จื่อรู่ยตอบ "เมื่อวานยังเขียนจดหมาย

รายงานนายหญิงว่าปลอดภัยดี ทุกอย่างเหมือนปกติ"

จ่างซุนเสินทรงพยักหน้า "เช่นนั้นก็ดี อีกสักพักข้าจะไปคารวะท่านพ่อ"

จื่อรู่ยมองกระดาศแผ่นนั้นแฉ่นหนึ่งแล้วพูดยิ้มๆ "ประมุขน้อยคอยอยู่เป็นเพื่อนท่านก็วกทุกวันก็ช่างเถอะ แต่กระทั้งเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ก็ยังไม่ถึง หากท่านผู้บัญชาการชานได้รู้ว่าท่านเอาใจใส่ถึงขั้นนี้จะต้องแอบชมชอบมากแน่ๆ เจ้าคะ"

ในอดีตเรื่องที่ประมุขน้อยของนางใส่ใจมากที่สุดก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าชุนเขาสายน้ำลำธารหนองบึง เคยใส่ใจเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้มาก่อนเมื่อไรกัน

จ่างซุนเสินทรงนึกถึงชานจง ก็คิดในใจว่าถ้าเขามาถึงแล้วรู้เข้าจะต้องลำพองใจเป็นแน่ นิ้วมือพันเส้นผมที่ตกลงมาระทรวงอกปอยหนึ่งเล่น แล้วก็ยิ้มแยม "ท่านพ่อของข้าอมรับปากพบเขาถือเป็นโอกาสที่หาได้ยากนัก และการพบหน้ากันก็ไม่ได้ง่ายดายเพียงนั้นเสียด้วย"

ถ้าการพบกันของทั้งสองคนเป็นไปด้วยดี ถึงจะจัดการทางด้านการดาของนางได้ง่าย เหตุผลง่ายๆ เช่นนี้นางจะไม่รู้ได้อย่างไร และจะไม่ใส่ใจได้อย่างไรกัน

จื่อรู่ยเห็นนางยิ้มก็อดไม่ได้ "บ่าวว่าหมูนี้นบนหน้าของประมุขน้อยมีรอยยิ้มมากขึ้นนะเจ้าคะ"

จ่างซุนเสินทรงเม้มปากเก็บรอยยิ้ม "เจ้าดูผิดแล้วละ"

จื่อรู่ยได้แต่กลั้นยิ้ม ชานรับอย่างว่างาย

ในใจจ่างซุนเสินทรงแอบคำนวณวันเวลาดูตามระยะในการเดินทาง

อีกสองวัน เหน่าจะออกเดินทางจากโยวโจวเร่งรุดมาได้แล้ว พอคิดเสร็จ ก็มองในคั่นช่องสำริด เห็นเงาสะท้อนของตนเองที่ตรงมุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย นางจึงยื่นมือไปลูบจอนผมเล็กน้อยเพื่อกลบเกลื่อน

ไอหมอกในภูเขายังไม่จางหาย เสียงของซานจงยังคงก้องสะท้อนอยู่ "เข้ามาหาพวกเจ้าแล้ว"

หลังจากสิ้นวาทะนี้ ทุกคนล้วนถอยหลังไปหนึ่งก้าวแล้วยืนตัวตรง ซานจงกวาดตามองไปรอบหนึ่ง คนกลุ่มหนึ่งสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบเก่าขาด บางคนยังสวมเกราะหนังหนาหนักของทัพหลูหลงในสมัยนั้น ที่ถูกใช้งานจนสึกหรอหมดสภาพไปแล้ว บางคนภายนอกเพียงห่อหุ้มด้วยชุดเกราะที่ทำจากหนังสัตว์ ผมที่รวบเอาไว้ยุ่งเหยิงเป็นกระเซิงหวดเครารุงรัง มีเพียงใบหน้าเท่านั้นที่เขายังสามารถดูออกและรู้สึกได้ถึงความคุ้นเคย

บุรุษวัยกลางคนที่อยู่ตรงหน้าเดินเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นแล้วจ้องมองเขา เสียงยังคงสั้นเครือ "ในที่สุดท่านก็มาแล้ว พวกเราล้วนนึกว่าท่านจะไม่มีวันมาแล้วเสียอีก"

ซานจงมองดูเขา ระยะเวลาสั้นๆ เพียงสี่ปี ใบหน้าของเขาก็เกิดร่องริ้วรอยย่นลึกแล้ว เทียบกับสภาพเมื่อก่อนแล้วดูแก่ชราขึ้นไปสิบกว่าปีทีเดียว นั่นคือหนึ่งในนายกองค่ายม้าเหล็ก ป้อมจิ่งที่เข้าสู่ทัพหลูหลงก่อนใครๆ ในเวลานั้น

ซานจงพยักหน้า "เข้ามาหาพวกเจ้ากลับไป"

ป้อมจิ่งพลันถอยหลังไปหนึ่งก้าว ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ถึงกับเหมือนมีความหวาดกลัวอยู่หลายส่วน "ยังกลับไปได้อีกหรือ เวลานี้พวกเรา

กลายเป็นกองทัพกบฏไปแล้ว"

จากนั้นก็มีคนทยอยเดินออกมาจากในส่วนลึกของป่ามากยิ่งขึ้น ลากเอาอาวุธมาด้วย รูปร่างผอมแห้งราวกับเงาร้อนเร่ แก้มตอชุป ผมมวยยุ่งเหยิงรุงรัง พวกมันล้อมอยู่รอบบริเวณนี้อย่างแน่นหนัด ท่ามกลาง ท้องฟ้าที่ค่อยๆ สว่างขึ้นพร้อมกับแสงไฟที่สาดส่อง แต่ละคนล้วนยืนตัวตรง ดูจู้จี้กันและนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

ซานจงกำดาบแน่น "ทัพหลูหลงไม่มีทางทรยศต่อบ้านเมือง"

ป้อจิ่งตะลึงงันไป จากนั้นก็โยนดาบทิ้ง มือที่สิ้นระริกกำเป็นหมัด แล้วคุกเข่าลงกลางแม่น้ำในทันที "ใช่! พวกเราไม่เคยทรยศต่อบ้านเมือง! ทัพหลูหลงไม่เคยทรยศต่อบ้านเมืองมาก่อน!"

ชั่วขณะนั้นรอบด้านมีเสียงโยนอาวุธทั้งดั่งเคื่องค์ร้างขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีบางคนส่งเสียงสะอื้นให้ออกมา และพยายามระงับอารมณ์ ผินขมก้มลงเอาไว้ สะท้อนกับเสียงลมนอกป่าพัดหวัดหวิว และเสียงอึกการ้องในป่า แลเปี่ยมด้วยความโศกเศร้าสุดประมาณ

ปลายดาบซานจงชี้ที่แม่น้ำ ร่างสูงสงายืนเด่นดูจตุตันสน แต่เสียง กลับแหบเครือ "พวกเจ้า...ยังมีอยู่อีกกี่คน"

"ม้าเหล็กหลูหลงทั้งทัพมีหนึ่งร้อยค่าย แต่ละค่ายห้าร้อยนาย ที่มีรวมทั้งสิ้นสามสิบเจ็ดค่าย นายกองม้าเหล็กอีกสองคนนั่นเอง แปดร้อยเก้าสิบเจ็ดนาย"

บุรุษวัยกลางคนสองคนที่เดินออกมาพร้อมกับเขาในตอนแรก ก็คุกเข่าลงเช่นกัน ทั้งสองก็คือนายกองค่ายม้าเหล็กอีกสองคนนั่นเอง

ดวงลู่เดินเข้ามาอย่างทนไม่ไหว พุดด้วยน้ำเสียงตีบตันในลำคอ "นี่เหลือเพียงพวกนี้แล้วหรือ"

เดิมที่ค่ายกลมังกรไฟก่อนหน้าก็เป็นเพียงการแสดงข่มขู่เท่านั้น แต่ที่จริงไม่ได้มีคนมากถึงเพียงนั้นเลย

ป้อจ้งเงยหน้าขึ้นมองซานจง ในดวงตาเปี่ยมด้วยประกายน้ำตา "ปีนั้นที่พวกเราเช่นฆ่าฝาวงล้อมจากจี้โจวก็สูญเสียชีวิตหนักเกินไปแล้ว เมื่อไม่มีกำลังหนุน ทั้งหมดจึงได้แต่ถอยร่นแล้วถูกปิดตาย ชาวสงออกไปไม่ได้ ทั้งสงเข้ามาไม่ได้เช่นกัน แรกเริ่มเดิมทียังคงมีคนเหลืออยู่หนึ่งหมื่น ยึดครองเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง ต่อต้านกับพวกมันอยู่หลายเดือน แต่สุดท้ายก็ถูกล้อมจู่โจมทำลายจนแตกพ่าย ตั้งแต่นั้นก็แตกฉานซานเซินกันไปตลอดทางที่ตายก็ตายไป ที่บาดเจ็บก็บาดเจ็บ มีเพียงพวกเราส่วนนี้ที่เข้ามาในภูเขา แล้วยังสามารถรับมือกับพวกมันต่อไปได้ หลายปีมานี้ก็ถูกพวกมันล้อมปราบนับครั้งไม่ถ้วน ได้แต่ยิงเข้ามาข้างในลึกขึ้นทุกที" ล้วซงกัดฟันอยู่ด้านข้าง "หลังจากนั้นล่ะ"

ป้อจ้งกลืนอาการจุกในลำคองไป "พวกศัตรูอยู่จัดตั้งเมืองรักษาการณ์รวบรวมกำลังพลเพิ่มที่บริเวณรอบๆ ทีละแห่ง พวกเราในป่าลึกต้องอาศัยภูเขาเพื่อให้มีชีวิตรอด แต่ก็จำเป็นต้องหลบเลี่ยงบริเวณตามขอบแนวเทือกเขาอยู่ตลอดเวลา ทั้งบาดเจ็บ ล้มป่วย อดอยาก และหนาวเหน็บ พี่น้องจำนวนมากจึงล้มตาย ในที่สุดก็มาถึงบริเวณที่อยู่ใกล้ด่านโยวโจวที่สุดได้แค่นี้ จากนั้นก็กระจัดกระจายกันไปอีกมากมายหลายคน ไม่อาจเข้าด่านไปได้อีกแล้ว พวกเราล้วนเป็นทัพพบบฏ จึงได้แต่หลบเร้นเข้าไปในป่าแห่งเก่าให้ลึกยิ่งกว่าเดิม"

เขาชะงักไป ขอบตาแดงก่ำ "มีแต่พวกชาวฮั่นที่รอดชีวิตจากสงครามซึ่งอยู่บริเวณรอบๆ ยังคอยช่วยพวกเราอยู่ พวกเขาไม่รู้ร่องรอยของพวกเรา จึงเข้ามาที่ปากทางเข้าภูเขา คอยส่งเสื้อผ้าและเสบียง

เพราะอย่างนี้จึงมีคนอีกมากมายถูกใจร้ายฝ่ายศัตรูจับไปและถูกฆ่าตาย ว่ากันว่าบางเมืองซึ่งทันทีที่ทัพศัตรูผ่านไปก็แตกตื่นจนหนีหวด ล้วนถูกจับจนหวาดกลัวไปหมดแล้ว พวกเขายังคงมุ่งหวังว่าพวกเราจะสามารถกลับคืนสู่บ้านเกิด ยังคงเชื่อมั่นในพวกเราอยู่! ทว่าจงหยวนกลับไม่มีใครมาเลย ไม่มีใครมาเลยตลอดเวลาที่ผ่านมา! พวกเราไม่ได้ทรยศต่อบ้านเมือง ทัพหลูหลงไม่ได้ทรยศต่อบ้านเมืองแม้แต่หน่อย!"

ชั่วขณะนั้นทุกคนล้วนคุกเข่าลงแล้ว

ซานจงเม้มปากแน่น ข้อนิ้วที่กำลังดาบส่งเสียงดังลั่น ในที่สุดเขาก็คลายกรามที่ขบแน่น แล้วเอ่ยถามเสียงหนักแน่นน่ากลัว "พวกที่กระจัดกระจายไปนั้น ยังสามารถหาพบได้หรือไม่"

"น่าจะยังอยู่ในเมืองเก่าบริเวณใกล้เคียงทั้งหมด แต่คงเปลี่ยนชื่อ เปลี่ยนแซ่แล้ว ยากที่จะพบกันได้อีก" ป้อจ้งล้าคอตืบตันขึ้นมาอีก "น่ากลัวว่ารวมพวกเขาเข้าไปด้วย ทั้งทัพก็คงมีไม่ถึงห้าพันแล้ว..."

ทัพหลูหลงห้าหมื่นเหลือเพียงห้าพัน ที่อยู่ตรงหน้ายังมีไม่ถึงสองพันด้วยซ้ำ ซานจงหลับตาแน่น ตอนที่ลืมตาขึ้นก็พ่นลมหายใจออกมาในส่วนลึกของดวงตาแดงก่ำ เขาชูดาบขึ้น "ไปกับข้า ข้าจะพาพวกเจ้ากลับไป!"

"ยังสามารถกลับไปได้จริงๆ หรือขอรับ" ป้อจ้งถาม

"จำเป็นต้องกลับไป" ซานจงกล่าว "ราชสำนักเปลี่ยนผู้ปกครองแล้ว เจ้าชีวิตของคิใหม่ไม่รู้เรื่องทุกเรื่องของโยวโจว สงครามในครั้งนี้ข้าโดนตรวจสอบสวนแล้ว นี่เป็นโอกาสอันหาได้ยาก หากทัพหลูหลงปรารถนาจะล้างมลทิน เพื่อให้สหหายทหารที่ตายไปได้หวนคืนสู่สถานะเดิมก็จำเป็นต้องกลับไป!"

ป้อจ้งลุกขึ้นจากในน้ำทันที ทุกคนที่อยู่ในป่าล้วนยืนขึ้นมา
 ล้างมลทิน... นี่ก็คือความหวังที่พวกเขารอคอยมาจนถึงวันนี้ไม่ใช่หรือ
 หูสีออีที่อยู่ข้างข้างจนถึงตอนนี้ค่อยได้สติกลับมาจากความแตกตื่น
 ตกใจ มีเรื่องราวมากมายที่ยังคงสับสนงงงเหมือนอยู่ท่ามกลางหมอกหนา
 เขามองไปทางซานจง กลับรู้สึกเหมือนว่าซานจงได้วางแผนเอาไว้เช่นนี้
 เนิ่นนานแล้ว ไม่แปลกเลยที่พอได้โอกาสก็มาทันที ราวกับว่าได้รอมานาน
 เกินไปแล้ว

รอจนฟ้ามีดลงอีกครั้ง คนทั้งหมดถึงสามารถออกเดินทางได้
 ขบวนคนจำนวนสองพันนับว่ายาว แต่อยู่ในเทือกเขาที่กว้างใหญ่
 ไฟศาลกลับไม่สะดุดตาแม้แต่น้อย เวลานี้ได้มาถึงชายป่ากันแล้ว
 เगर่างแปดสิบสายนั้นรวมอยู่กับพวกเขาไปเรียบร้อยแล้ว

จากกันไปนานแล้วได้มาพบกันใหม่ นายกองม้าเหล็กบางคน
 ตอนที่พบกันก็อดจะกุมหมัดคารวะกันอย่างตื่นตันใจไม่ได้ ทหารบางนาย
 เพียงได้เคียวเสปียงทหารที่เป็นเนื้อแห่งแข็งกระด้างซึ่งไม่เคยได้กิน
 มานานแล้วก็ร้องให้ออกมา แต่เวลานี้พวกเขาล้วนติดตามซานจง
 อย่างเงียบเขียบไม่ส่งเสียง เตรียมตัวจะออกไปแล้ว

ม่านราตรีค่อยๆ คคลิ่งมา ครอบคลุมท้องทุ่งทุกแห่งหน
 หูสีออีหมอบอยู่ข้างป่า ดูแลทหารในหน่วยของตนเองที่บาดเจ็บ
 จนเรียบร้อยแล้ว พอหันกลับมาส่งสองคนออกไปสำรวจเส้นทาง
 แล้วค่อยหันไปมองซานจง ซึ่งเขาก็ไม่พูดอะไรเลยจนถึงบัดนี้ ตลอดทาง
 ล้วนสงบและนิ่งเงียบ

ไม่รู้เพราะเหตุใด หูสีออีกลับไฟล่นึกถึงสภาพตอนที่เพิ่งก่อตั้ง

จนบัญชาการทหารขึ้นมา เวลานั้นซานจงที่เพิ่งจะรับตำแหน่ง
ผู้บัญชาการทหารรักษาเมืองโยวโจวก็เป็นเช่นนี้ หนักแน่น เยือกเย็น
และเด็ดขาดจนดูน่ากลัว ผีก็ทหารอย่างดุคั่น ปราบปรามความวุ่นวาย
อย่างเฉียบขาด หลายปีมานี้ใช้วิธีการที่โหดเหี้ยมเด็ดขาดมาโดยตลอด
ใช้ความรุนแรงสยบความรุนแรง ไร้น้ำใจโดยสิ้นเชิง พอคิดอย่างละเอียด
ดูเหมือนตั้งแต่ที่คุณหนูเอาแต่ใจตัวมาถึงโยวโจวแล้วนั้นล่ะ เขาถึง
ได้มีน้ำใจเฉกเช่นมนุษย์ขึ้นมาบ้าง

หูสี่อี่เกาใต้คาง คิดจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่ว่าจะ
เริ่มพูดจากตรงที่ได้ดี

"ท่านหัวหน้า" ป้อจ้งเดินเข้าไปหาซานจง พูดเสียงเบา "หลายปีมานี้
พวกโจรสุ่มกันนั้นยังคงจับตาดูพวกเราอยู่ตลอดเวลา ชุนกั้วเจ้อยึดครอง
จีโจวแล้วทำตัวเป็นเจ้าของของเมืองหนีหลี ตั้งใจจะกำจัดพวกเรา
ให้หมดสิ้นในคราวเดียว มันยังชอบจับคนของเราเป็นๆ อยู่เสมอ ครั้งนี้
ขอเพียงออกจากภูเขา ก็จะเผชิญกับการขัดขวางแน่นอน"

ซานจงมองท้องฟ้าที่นอกป่าแวนหนึ่ง ไร้ซึ่งแสงจันทร์ ลมพัดรุนแรง
เป็นเวลาอันควรออกเดินทางพอดี "ครั้งนี้ใครขัดขวางไปก็ไร้ประโยชน์"
เขาลุกขึ้น ชักดาบแล้วนำหน้าออกไป "ไป!"

ทุกคนรับคำสั่งแล้วเดินทางทันที

ลมยามค่ำคื่นพัดเข้ามาอย่างรุนแรง และหอบเอาฝุ่นทรายมาด้วย
สายลมและฝุ่นทรายสาดซัดเข้าที่ใบหน้าของผู้คน แต่นี่คือกลิ่นอาย
ของดำนอกป่าที่บ กลิ่นอายของการกลับคืนสู่โลกมนุษย์

ในที่ห่างไกลออกไปกลับคล้ายจะมีเสียงกิบทำหมาหลายเสียงควบผ่าน
ยามค่ำคื่นก็ยังคงมีข้าศึกลาดตระเวนอยู่ทุกหนแห่ง ขบวนการได้แต่

เดินเลาะเลียบบไปตามชายป่า เสียงผีเท้าถูกเสียงลมที่พัดฝุ่นดั่งหวีดหวิว
กลบไป มุ่งหน้าไปยังทิศทางกลับด้านตลอดทาง

ด้านหน้าพลันปรากฏแสงไฟขึ้น นูสืออิริบหันกลับไปส่งสัญญาณ
ทันที "ท่านหัวหน้า ด้านหน้ามีข้าศึก"

เสียงก๊อบเท้าม้าของทหารขบวนหนึ่งกำลังใกล้เข้ามา ด้านหลัง
มีทหารหลูหลงหมอบเอาหูแนบพื้นแยกแยะเสียงแล้ว ต่อมาจึงลุกขึ้น
รายงานจากด้านหลัง "น่าจะมีประมาณร้อยคน กำลังมุ่งมาทางนี้ขอรับ"

เทียบกับยามปกติก็นับว่ามีจำนวนมากอยู่ ชัดเจนว่าพวกนั้น
สังเกตเห็นแล้วอย่างแน่นอน กลุ่มคนจำนวนสองพันคน น่ากลัวว่า
คงไม่มีทางหลบหลีกสายตาพวกนั้นได้แน่

เสียงขานจงเยือกเย็น "ที่หลบได้ก็ให้หลบ หลบไม่ได้ก็ส่งพวกมัน
ไปเซนสังเวศคายม้าเหล็กที่หกเสีย"

พริบตานั้นแปดสิบคนที่อยู่ด้านหลังก็ซัดดาบโดยพร้อมเพรียงกัน
ทุกคำคืนสายลมจะเปลี่ยนเป็นหนาวเย็น ส่งเสียงหวีดหวิวไปทั่วทั้ง
พื้นที่กว้างใหญ่นอกด่านโดยไม่มีสิ่งใดปิดบังขวางกั้น รวากับเสียงร่ำให้
คร่ำครวญของภูตผีวิญญาณ ขบวนคนเพิ่งจะใกล้ถึงบริเวณใกล้ๆ
เมืองเล็กแห่งนั้น ยังอยู่ห่างจากด่านโยวโจวอีกไกลนัก แต่จำเป็น
ต้องออกห่างจากแนวเทือกเขาแล้ว จึงไม่มีที่อิงอาศัยใดๆ

ในทุ่งรกร้างที่มีตสนธิไปเกือบทั้งหมด มีหญ้าแห้งขึ้นสูงต่ำสลับกัน
ข้าศึกที่ถือคบไฟลาดตระเวนกำลังเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ ก๊อบเท้าม้า
เหยียบย่ำผ่านไป รอบด้านมีเสียงย่ำทำอึ้งอล ดาบโค้งใบกว้างในมือ
ของคนเหล่านั้นกำลังกวัดแกว่งสับฟันไปทั่วทุกแห่ง

ไม่รู้ว่ามีผู้ใดที่โบกคบไฟคราหนึ่ง ก่อนจะได้เผชิญเข้ากับดวงตาอำมหิต

น่ากลัวคู่หนึ่งในพงหญ้าแห้งเข้า บนตาซ้ายมีรอยแผลเป็นสีขาวแลดู น่าสยดสยอง จากนั้นก็ถูกดาบเล่มหนึ่งปาดผ่านลำคอไปทันที

ถูกพบเข้าจนได้ หลบไม่พ้นแล้ว

พริบตานี้ รอบด้านก็มีเงาดำๆ ผุดขึ้นมาทุกหนทุกแห่ง ล้อม ทหารม้ากลุ่มนี้เอาไว้

เงาดำนับพันพันปรากฏตัวขึ้นกะทันหัน กลับไม่มีเสียงเด็ดขาด แม้แต่ชนิดเดียว นอกจากเสียงฝีเท้าที่ว่องไวกำลังเคลื่อนไหว ก็มีเพียงเสียง ภาษาของพวกนอกด่านที่กำลังร้องตะโกนเท่านั้น

แสงไฟดับไปที่ละดวง เสียงคนก็ค่อยๆ หยุดไป รอบด้านถูกสะสงาย ผิงกลบอย่างว่องไวหมดจด เหลือเพียงกลิ่นคาวเลือดที่ยังไม่จางหาย อยู่ในสายลม

ไกลออกไปกลับมีเสียงที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิมดังมากะทันหัน ทหารนายหนึ่งพูดเบาๆ ว่า "ท่านหัวหน้า มีเสียงฝีเท้ามาแล้วขอรับ"

ซานจงได้ยินแล้ว เขาชูดาบขึ้นมองไปตามทิศทางที่มาของเสียง ที่นั่นคือทิศทางด้านทะเลทรายตอนเหนือ เป็นทิศทางที่ข้าศึกสับเปลี่ยน กำลังพลกลับไป

หูสี่อี่พลันวิ่งมาถึงตรงหน้าเขาทันที หอบหายใจพลางพูดว่า "ท่านหัวหน้า คนที่ไปสำรวจเส้นทางกลับมาแล้ว พวกมันสับเปลี่ยน กำลังพลรวดเร็วที่วางแผนไว้ ทัพใหญ่กำลังเร่งรุดตั้งกลางวันกลางคืน เพื่อกลับมาป้องกันแล้ว!"

ทุกคนมารวมตัวกันอย่างเจียบเจียบ หากถูกทัพใหญ่พัวพันเอาไว้ อาจจะไปไม่รอดแล้ว

ซานจงยกดาบขึ้นแล้วหมุนตัวทันที "ถอยตามข้าก่อน!"

ชั่วขณะต่อมา ลมรุนแรงก็หอบเสียงระลอกนั้นเข้ามาอย่างชัดเจน เสียงดังหนักหน่วงราวกับฟ้าผ่า

อวีใจว่ามีอากาศแจ่มใสหลายวันติดต่อกัน

ในจุดพักม้า จ้าวกั้วกงใจแฉ่งกายด้วยชุดขุนนางตำแหน่งกั้วกง ที่ดูภูมิฐานชุดนั้นอีกครั้งเป็นพิเศษ นั่งลงอย่างงามสง่าอยู่ในห้องโถง แล้วรับน้ำชาร้อนๆ ถ้วยหนึ่งที่หัวหน้าจุดพักม้าส่งมาพลาถมองไปที่ด้านนอก ชมวดคิดว่าถามว่า "เป็นยามใดแล้ว"

องครักษ์คนหนึ่งที่ด้านนอกตอบ "เรียนท่านกั้วกง ยามเซ็น* แล้วขอรับ"

พอจ้าวกั้วกงได้ยินมือที่ถือถ้วยชาก็ชะงัก และหันไปมองที่ด้านข้าง ว่างซุนเดินทรงนั่งอยู่ที่ด้านข้าง ผมหนาดำขลับเหมือนนปูยเมฆ ถูกเกล้าขึ้นเป็นมวย ประทินโฉมอย่างประณีต นิ้วมือประเดี๋ยวก ก็ดึงผ้าคลุมไหล่ผืนบางที่คล้องอยู่ที่ข้อพับแขน อีกประเดี๋ยวกก็ปล่อย เม้มปากอยู่เล็กน้อยไม่พูดอะไร

ตะวันคล้อยแล้ว ที่จุดพักม้าตั้งแต่ต้นจนถึงขณะนี้ก็ไม่มีแขกมาเยือนสักคน

หลายวันก่อนพวกเขาจึงเอาแต่ถามแล้วถามอีกว่าจะมีคนมาหรือไม่ แต่วันนี้เป็นวันสุดท้ายของเดือนแล้ว คาดว่าน่าจะมาได้เสียที แต่ตั้งใจรอจนกระทั่งถึงเวลานี้กลับยังคงไม่มีใครมา

"ข้าว่าเขาคงไม่มาแล้วละ" จ้าวกั้วกงวางถ้วยชาลง พูดอย่างนุ่มนวล แต่ตอนที่ลุกขึ้นสีหน้าก็ดูเคร่งขรึมแล้ว "เขาเห็นว่าตนเองวิเศษมาก

* ยามเซ็น คือช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. ถึง 17.00 น.

หรืออย่างไร ข้าอญุที่นี้จนถึงวันนี้ก็ถือว่าเป็นการไว้หน้าของแต่ละฝ่ายแล้ว
เวลานี้เขานับว่าเป็นอะไร เห็นอญุแล้วว้าเมื่อตอนนั้นไม่เคยเอาใจใส่
ทะนุถนอมเจ้าเลย หลังจากนั้นก็คงจะไม่ทะนุถนอมเจ้าอีกเหมือนกัน!"

จ่างซุนเสินทรงปีบนิ้ว ถัดริมฝีปาก อุดส้าห์ตกลงกันดิบตีแล้วแท้ๆ
และข้าก็เตรียมเอาไว้ทุกอญุอย่างถึงเพียงนี้แล้ว เขาจะไม่มาได้ว้าอย่างไร

จ้าวกั้วกงเดินไปเดินมาสักพักก็แค้นเสียงเฮอะอญุอย่างเย็นชา กำลัง
จะออกไปนอกประตูแล้ว "มังกรในหม่อมวลมมนุษย์? เช่นนี้ขอแนะนำว้า
อญุได้ต้องการเลย! มิสู้เจ้าตรงกลับฉางอันไปเสียจะดีกว่า เรื่องที่ญุเขา
ข้าจะไปจัดการแทนเจ้าเอง!"

"ท่านพ่อ"

จ้าวกั้วกงหันกลับมา

จ่างซุนเสินทรงลุกขึ้นแล้ว สีหน้าเย็นชาเล็กน้อย "ขอให้ท่านพ่อ
รอก่อน ให้เวลาข้าสักหลายวัน" พุดจบก็สาวเท้าออกนอกประตูไปอย่าง
รวดเร็ว

ตงไหลที่รออญุที่นอกประตูได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอญุก่อนแล้ว
ทันใดนั้นก็เห็นจ่างซุนเสินทรงออกจากประตูมา ได้ยินนางเออญุปากบอ
"เตรียมม้าให้ข้า"

เขาอญุรู้สาเหตุดี รีบเตือนเบาๆ "ประมุขน้อยรออีกสักหน่อญุก็ได้
นะขอรับ บางทีท่านผู้บัญชาการชานอญุจะมีเรื่องรวรทำให้ล่าช้า"

"ข้าก็รู้ว้าหลังสงครามต้องมีเรื่องแ่งๆ ถึงได้จงใจกำหนดให้เป็น
ปลายเดือน" จ่างซุนเสินทรงนึกถึงว้าจาเมื่อครู่ของบิดา ทรวงอกก็สะท้อน
ขึ้นลงอญุเล็กน้อย สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินไปข้างหน้าทันที "เตรียมม้า
ข้าจะไปเดี่ยวนี้!"

แม่น้ำที่คดเคี้ยวสายหนึ่งไหลอ้อมผ่านภูเขาไป ด้านข้างมีปากกว้างใหญ่
ในป่ามีแนวเทือกเขาที่ตั้งตระหง่านติดต่อกันเป็นแนวยาวซुकซ่อนอยู่
เชื่อมต่อกันราวกับมังกรยัดครองตรงไปถึงกำแพงด้านโยวโจว

ในป่านั้นมีคนซ่อนอยู่นับไม่ถ้วน ต่างกำลังหอบหายใจกันอยู่

"วันที่เท่าไรแล้ว" ตรงข้างป่า ซานจงกำดาบอยู่ ตอนที่พูดสายตาดู
ยังคงจับจ้องความเคลื่อนไหวที่ด้านนอกอย่างแน่วแน่ ไม่อาจปกปิด
กลิ่นดาวเลือดตลอดทั้งร่างได้

ในที่ไกลออกไปยังมีข้าศึกเคลื่อนไหวอยู่ตลอด วิ่งไปมาอยู่ทุกหนแห่ง
ยังสามารถได้ยินภาษาหลุยมาตามลมอยู่แว่วๆ หูสี่อี่ที่อยู่ข้างๆ เขา
หอบหายใจหนักราวกับวัว "ไม่ได้ใส่ใจเลยขอรับ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็หลายวัน
แล้ว ข้าก็จำไม่ค่อยได้ว่าครั้งก่อนตอนที่หลับตาลงเป็นยามใด"

วันนั้นทัพใหญ่ของข้าศึกที่ผลัดเปลี่ยนกำลังพลกลับมาเร็วกว่า
กำหนดก็ค้นพบพวกเขาเข้าแล้ว พวกเขาถูกล่วงรั้งเอาไว้ "ไม่รู้ว่
เป็นวันเวลาใดไปแล้ว ต้องเช่นฆ่าไปพลางหลบหนีไปพลางตลอดทาง
ในที่สุดถึงได้สามารถมาถึงเชิงเทือกเขาที่อยู่นอกด่านโยวโจวแถบนี้ได้
ครั้งนี้มีคนบาดเจ็บ ความเร็วก็ยิ่งช้าลง

ซานจงเงยหน้ามองดูท้องฟ้า สายตาจ้องนิ่ง "เลยสิ้นเดือนไปแล้ว"
เหนือศีรษะมีดวงจันทร์ข้างขึ้นแขวนอยู่ ใค้จวากับคิ้วของสาวงาม
หูสี่อี่ก็แหงนหน้ามองอยู่เช่นกัน "ใช่ขอรับ ดูแล้วน่าจะผ่าน
ปลายเดือนมาหลายวันแล้ว"

ซานจงยันดาบเอาไว้ ก้มหน้าลงสุดหายใจ จู่ๆ ก็หัวเราะออกมาเบาๆ
"นางจะต้องโกรธมากแล้วแน่ๆ" ตามแผนที่วางไว้แต่เดิม ระยะเวลา
ไปกลับเที่ยวหนึ่งน่าจะเพียงพอ แต่เวลานี้ทัพใหญ่พลันมาถึง พวกเขา

ทั้งหมดล้วนถูกถ่วงเวลาจนมาถึงที่นี่

ข้างซุนเดินหรงกำลังรอเขาอยู่ เขากลับยังอยู่ที่นอกด่าน

หุสืออี้มีอาการตอบสนองไม่ทัน อึ้งงั้นไปทันที "ใครหรือขอรับ"

ซ่านจงไม่ตอบ หุอันฉับไวได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวดังมาแต่ไกล
แล้ว

เสียงกิบเท้าม้าดังมาอีกครา กำลังมุ่งเข้ามาใกล้ที่นี่ เขาเงยหน้าขึ้น
แล้วเรียกทันที "สืออี้ ข้ามีคำพูดหลายประโยคจะถ่ายทอดให้เจ้า"

หุสืออี้รับเข้ามาใกล้ "ท่านหัวหน้า เชิญพูด"

ซ่านจงกดเสียงเบาลง "พวกเขามีเกราะไม่พอ ไม่อาจฟันเสียงชีวิตได้
ข้าจะนำคนคุมกองหลังเอง คู่มกั้นพวกเขาเข้าด่าน บนกำแพงด่าน
มีกำลังสนับสนุนช่วยเหลือ เจ้ารับหน้าที่นำหน้า จะต้องพาพวกเขา
กลับเข้าไปในด่านให้ได้"

หุสืออี้รับคำสั่ง "ขอรับ"

กำลังจะลุกขึ้นจัดเตรียมรับศึก ซ่านจงก็เรียกเขาไว้อีก "ยังมีอีก
สองประโยค"

หุสืออี้หมอบกลับลงไปใหม่ ฟังเขาพูดจนจบ...

ตอนที่ทัพใหญ่ส่วนหนึ่งของข้าศึกกวาดล้างมาถึงที่นี่ ดวงจันทร์
ก็ลอยขึ้นถึงกลางท้องฟ้าพอดี ข้าศึกบนหลังม้าปล่อยดมมสยหายราวกับ
สายน้ำ บนชุดยาวที่ทับสาบเสื่อด้านซ้าย* สวมชุดเกราะแบบชาวหู
ทับเอาไว้ มือถือคบไฟ ควบม้าอ้วนพี และมีดาบโค้งงอ

* ทับสาบเสื่อด้านซ้าย คือสัญลักษณ์แบ่งแยกการแต่งกายของชาวฮั่นและชนชาติอื่น เสื้อผ้าของชาวฮั่น โดยส่วนใหญ่สาบเสื่อจะทับด้านขวา และชนต่างผ่านอกชายแดนทางเหนือโดยส่วนมากสาบเสื่อจะทับด้านซ้าย เชื่อกันว่าในสมัยโบราณชาวฮั่นในดินแดนจหยวนที่เริ่มต้นจากสังคมการเกษตร เพื่อให้เคลื่อนไหวมือขวา ได้สะดวก เสื้อผ้าจึงถูกตัดให้สาบเสื่อทับด้านขวา แล้วกลายเป็นวัฒนธรรมหลักของชาวฮั่นซึ่งถูกสืบทอด มานับพันปี

พวกนั้นพลิกแผ่นดินค้นหาและไล่ตามมาโจมตี เพียงแต่คิดไม่ถึงว่า คนกลุ่มนี้จะสามารถสู้รบและสามารถหลบซ่อนตัวได้ถึงเพียงนี้ ช่วงเวลาหลายวันมานี้ยังคงไม่อาจพบเห็นคนกลุ่มนี้ได้ทั้งหมด เวลาส่วนใหญ่มักเป็นการต่อสู้ขนาดย่อมๆ ยิ่งกว่านั้นคนกลุ่มนี้คล้ายถูกฝึกฝนอย่างซ้ำซ้อน มีค่ายกลแปลกประหลาด โดยปกติจะปรากฏตัวแค่ในตอนกลางคืนเท่านั้น ถึงตอนนี้ก็ยังคงไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมีคนมากเท่าไรกันแน่

หัวหน้าของข้าศึกที่อยู่บนหลังม้าซึ่งมีมากกว่าสิบกว่าคนกำลังใช้ภาษาซีตานพูดคุยกันเบาๆ

"น่าจะเป็นกลุ่มที่ซ่อนอยู่พวกนั้นออกมาแล้ว"

"จะต้องจับให้ได้ ท่านเจ้าเมืองเข้ามายุ่งเกี่ยวกับแล้ว รับผิดชอบไม่ไหวหรอก"

พวกเขารับหน้าที่ขัดขวางการกลับเข้าด่าน นั่นก็คือแบกรับภารกิจทางทหารที่สาหัสที่สุดอยู่ หากไม่สามารถจัดการได้จะต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง ดังนั้นย่อมต้องทุ่มเทสุดชีวิต ไล่ล่าทั้งวันทั้งคืนไม่หยุด

ภาษาซีตานที่ทั้งร้อนรนทั้งรวดเร็วพูดจบในรวดเดียว ก่อนพวกเขาแต่ละคนจะแยกย้ายกัน เพื่อล่วงหน้าไปยังทิศทางที่อยู่ใกล้กับกำแพงด่าน ทันใดนั้นก็มီးเสียงร้องตะโกนอย่างเร่งร้อน มีคนพบเห็นการเคลื่อนไหวแล้ว แสงจากคบไฟที่อยู่ใกล้ๆ รีบพุ่งไปทางด้านนั้นทันที

คนขบวนหนึ่งวิ่งสลบกลับไปกลับมาอย่างไร้สัมเสียด ย่ำผ่านแม่น้ำ เร็นไปในปากวัง วิ่งเข้าไปในแนวเทือกเขาสูงชันที่กำแพงด่านโดยไม่หยุดพัก ทหารข้าศึกที่อยู่ทางด้านหลังไล่ตามมาแล้ว ลูกธนูแหวกผ่านอากาศไป ทว่าจนใจที่เงาต้นไม้ยามค่ำคืนไขว้ประสานกับเงาคนจนยากจะแยกแยะ จึงไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

แนวเทือกเขาวิ่งจี๋ที่อยู่นอกด่านช่วงนั้นตั้งตระหง่านอยู่อย่างสงบนิ่งท่ามกลางผืนราตรี แม่น้ำที่ไหลอ้อมอยู่ด้านล่างก็สงบเงียบไร้ระลอกคลื่นจู่ๆ กลับถูกก๊อบแก้ม้าขบวนหนึ่งเหยียบย่ำจนแตกกระจาย เกิดเป็นวงน้ำแตกกระเซ็นสูงหลายฉี้อ

ม้าของข้าศึกขบวนหนึ่งมาถึงก่อน ในที่สุดก็ไล่ตามเงาร่างคนตรงหน้าทัน แต่แล้วในพวงหมอกที่อยู่เยื้องๆ พลันมีคนกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมาโดยไม่ทันได้ชัดขวาง ทันใดนั้นก็ถูกพันร่ว่งไปสองคน คบไฟร่ว่งลงในแม่น้ำดับไป ทหารข้าศึกที่อยู่ข้างๆ เข้าไปเช่นฆ่า คนกลุ่มนั้นก็วิ่งเข้าไปในปากกว้างอันมืดสนิทตรงเชิงเขาอย่างรวดเร็ว

"ตรงนี้!" เสียงพูดเป็นภาษาซีตาดังขึ้น

ทหารข้าศึกได้ยินเสียงก็หันหน้าไป อยู่ๆ แขนของคนที่อยู่ข้างๆ ก็โดนดาบฟาดฟันตึ๋งๆ กันจนคบไฟร่ว่งลงแม่น้ำ เสียงร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดดังขึ้น

ในที่สุดก็มีคนรู้สึกที่ไม่ถูกต้อง พอหันกลับไปก็พบว่าคนที่อยู่บนหลังม้าที่แท้ไม่ใช่พวกพ้องของตนเอง เมื่อมองในความมืดสลัวก็เห็นเงาร่างของคนสองคนที่เกล้ามมแบบชาวจวงหยวนอย่างชัดเจน ที่ที่อยู่ก็คือม้าของทหารสองนายที่ถูกพันจวนร่ว่งลงไปในตอนแรกนั่นเอง ต่อจากนั้นช่วงอกก็เย็นวาบ ศีรษะที่มลงไปในแม่น้ำ

กลางขบวนเกิดความอลหม่าน คบไฟที่เหลือยังคงยกชูอยู่ ช่วงขณะนั้นถึงกับแยกแยะข้าศึกกับฝ่ายตนเองไม่ออก ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายทหารข้าศึกอีกหน่วยหนึ่งก็เร่งรุดมา ถึงพบว่าในที่ไกลออกไปมีเงาดำเป็นแถวยาวเหยียดขบวนหนึ่งมุดเข้าไปในเทือกเขาแล้ว จึงตะโกนทันทีว่าโดนหลอกแล้ว ขบวนของพวกนั้นกำลังจะเข้าไปในด่าน

มีทหารที่ข้ามแม่น้ำฟุ้งตรงมาที่กำแพงด้านนอกอย่างไม่คิดคำนึงถึงสิ่งใดอีก แล้วก็ถูกม้าตัวหนึ่งฟุ้งเข้ามาปะทะขวางเอาไว้

ม้าเป็นของพวกตน แต่คนบนม้านักลับมิใช่ ร่างในชุดสีดำทะมัดทะแมง เนื้อผ้าหยาบผายอยู่ท่ามกลางแสงไฟ ในมือเป็นดาบตรงยาวเล่มหนึ่ง ดูเยือกเย็นน่ากลัวไปทั้งร่าง รวดเร็วประดุจสายฟ้าแลบ

"ซานจง! คือซานจง!" มีคนตะโกนขึ้นมา

สิ้นเสียงตะโกน เสียงเป่าเขาสัตว์รายงานก็ดังขึ้น แล้วทหารนับไม่ถ้วน ก็ห้อมล้อมมาทางนี้

ซานจงควมม้าสะบัดดาบ ด้านหลังคือเงาร่างแปดสิบสายที่รวมตัวกันมาเป็นแนวป้องกันด้านหลังด้วยกัน ผางลู่กับลั่วซงอยู่บนหลังม้า คนอื่นที่เหลือตามอยู่ด้านหลัง มือของซานจงยกขึ้นเล็กน้อย "พวกเจ้าก็เตรียมตัวถอยได้"

พวกเขาก็เป็นทัพหลุนหลงที่เหลืออยู่เช่นกัน

"พวกบิดาคาดไว้แล้ว!" ลั่วซงหอบหายใจพลางพูด

ซานจงกระตุกบังเหียนแล้วตะลุยเข้าไป ขวางอยู่ตรงหน้าสุดของพวกเขาดังแต่ต้นจนถึงตอนนี้ รอบด้านล้วนเป็นทหารข้าศึกทั้งสิ้น ทันใดนั้นบนหลังก็เจ็บแปลบ เขากัดฟันขบกราม ตวัดดาบกลับไป ตัวม้าเองก็โดนไปดาบหนึ่งจนยกขาวิ่งฮืออย่างบ้าคลั่ง

เขาพลิกตัวลงจากหลังม้าอย่างรวดเร็ว ย่ำลงไปใต้มันน้ำ ฟุ้งตัวเข้าไปในป่า "ตอนนี้ละ ถอย!"

ทหารมากมายยิ่งโหมกำลังฟุ้งมาทางนี้

ซานจงพึงอยู่กับต้นไม้มองไปข้างนอกอย่างเย็นชา ปลดเกราะแขนที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดจนหนักออก ฉีกผ้าออกมาแถบหนึ่ง แล้วพันด้ามดาบ

ที่สิ้นเพราะเลือดเข้าด้วยกันกับมือจนแน่น

น้ำในแม่น้ำแตกกระเซ็น ทหารข้าศึกจำนวนมากไล่ตามมาถึงแล้ว ผางลู่ให้นำหน้าผ่านทะเลสาบ ทยอยไปที่เชิงกำแพงด้าน ทิศใต้นั้นก็รู้สึกวาทหารที่ไล่ตามมาจากด้านหลังไม่มีแล้ว เขาหันกลับไปดู ที่นอกป่ายังคงได้ยินเสียงก็ทำม้าพุ่งมาไม่หยุด แต่เหมือนกับถูกสกัดเอาไว้ทั้งหมด นอกป่านั้นมีเพียงซานจงเท่านั้น

บนกำแพงด้านสว่างไสวไปด้วยแสงไฟของหน่วยที่มาช่วยเหลือ คนทั้งสองพันนั้นถูกค้ำกันเข้าด้านไปแล้ว

ในที่สุดซานจงก็ทะลุผ่านป่าออกมา เร่งรุดมาถึงด้านล่างกำแพงด้านไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ผางลู่ขึ้นมาด้านหน้าสังหารทหารที่ไล่ตามอยู่ด้านหลังซานจง คนหนึ่งไป ถึงได้พบว่าที่ด้านหลังของซานจงล้วนมีศพข้าศึกนอนเกลื่อน อยู่ตลอดทาง เมื่อถอยกลับมาเพียงจะคว้าจับเชือกที่ห้อยอยู่เส้นหนึ่ง ก็คลັบล้ำลายจะเห็นเลือดสดๆ ไหลหยดนองไปทั่วพื้น

เขามองตามรอยเลือดไปก็เห็นซานจงคว้าจับเชือกที่ห้อยอยู่ ครึ่งร่างชุ่มโชกไปด้วยเลือด ไหลลงมาจากดาบโค้งเล่มหนึ่งที่เพิ่งจะถูกดึงออกจากหน้าอก

ตอนที่ฟ้าสว่างจ้าวจินเหลียนก็ได้รับข่าว จึงรีบรุดไปที่ใต้กำแพงทันที แม้แต่เลือดตัวนอกก็ไปสวมเอาระหว่างทาง

ประตูเมืองค่อยๆ เปิดออกซ้าๆ คนจำนวนสองพันชีวิตขบวนหนึ่ง ยืนอยู่ที่นอกเมือง

เขาตะลึงงันไป มองดูคนกลุ่มที่ว่ากันว่าคือทัพหลูหลงนี้ เหมือนกับ

มองเห็นคนป่าจากป่าเขากลุ่มหนึ่ง

ตอนนั้นทัพหลูหลงเคยปราบปรามสงครามจลาจลไว้วางใจจนสงบ เขายังคงซาบซึ้งใจอยู่เสมอมีลิ้มเลียน ลือกันว่าทัพหลูหลงรวมเข้ากับทัพโยวโจว ตั้งนานแล้ว ไม่ถูกพูดถึงอีกต่อไป แล้วเหตุใดถึงได้มาจากนอกด่านเล่า

ด้านหลังพวกเขา คนลึบกว่าคนมาถึงอย่างช้าๆ ซานจงค่อยๆ เดินออกมา

"ฉงจวิน เหตุใดเจ้า..." จ้าวจิ้นเหลียนมองดูสภาพของซานจง อย่างแตกตื่นตกใจ

ซานจงถือดาบอยู่ ทั้งร่างอาบด้วยเลือด ฉับพลันร่างกายก็เซวบ แต่ก็นยืนในหนึ่งและมั่นคง คนที่อยู่ด้านหลังซ้ายและขวาประคองเขาทันที ซึ่งก็คือผางลู่กับลั่วซง

หลังจากประคองแล้ว ลั่วซงก็ปล่อยมือ ผางลู่ก็ค่อยๆ ปล่อยมือ เช่นกัน

ในที่ไกลๆ มีม้าเร็วตัวหนึ่งวิ่งตรงมาที่ประตูเมือง ด้านหลังมีเงาร่าง องครักษ์ลึบกว่าสายตามาด้วย

ซานจงหอบหายใจ เงยหน้าขึ้นมอง ดูเหมือนจะเห็นเงาร่างสตรี บนหลังม้าแล้ว เขาหรีตาแต่กลับมองเห็นไม่ชัด ดาบในมือพลันร่วงลง บนพื้น

จางซุนเสินทรงขี่ม้าอย่างรวดเร็วเข้ามาถึง รีบเร่งมาอย่างแทบจะไม่หยุดพักแม้แต่ชั่วขณะ

เพิ่งจะถึงได้กำแพงและรั้งม้าให้หยุด ในสายตาก็เห็นเงาร่าง ของบุรุษผู้นั้นล้มลงไปแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3zVDcK9>